

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 411

De Misdaad in St. James Square.

20 cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Misdaad in St. James-Square.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een incident in den schouwburg.

Het was omstreeks half acht in den avond en de schouwburgbezoekers van Londen togen in grooten getale naar een van de talrijke kunsttempels, welke de wereldstad rijk is.

Maar vooral naar Covent Garden richtte zich dien avond de stroom der schouwburggangers.

Want daar zou dien avond de geliefde zangeres met den Italiaanschen naam Spolatti in een nieuwe rol optreden.

Reeds hadden tienduizenden Londenars genoten van haar schoon geluid en haar voortreffelijke tooneelspeelkunst als Flora Tosca, Margaretha, Manon, Traviata en andere rollen.

Ditmaal zou zij optreden als Santuzza in „Cavalleria Rusticana“. Reeds lang te voren waren alle plaatsen in den grooten schouwburg uitverkocht.

Toch begonnen reeds om half acht de eerste toeschouwers, vooral die van de goedkoope rangen, binnen te stroomen, de laatste om niets te verliezen van het schitterende schouwspel, hetwelk de zaal van Covent Garden steeds biedt bij een première

van eenige beteekenis, als wanneer de dames steeds verschijnen in kostbare avondtoiletten, getooid met haar diamanten en paarlen, en de heeren in rok.

Geleidelijk vulden zich ook de stalles, de fauteuils, de balcons en de loges, en om tien minuten voor het scherm zou opgaan, kon men gerust zeggen, dat de zaal tot de laatste plaats toe was bezet.

Juist was de kapelmeester als het ware uit de diepte opgedoken, teneinde zijn plaats voor den lessenaar in te nemen, toen in de loge, recht tegenover het tooneel, twee heeren verschenen, die een oogenblik bleven staan om rond te zien en toen op de eerste rij plaats namen.

De oudste van de beide mannen was lang en slank, en de rok zat als gegoten om zijn gespierd lichaam.

Het gelaat was scherp geteekend, een weinig gebruid door een wekenlang verblijf in de buitenlucht en het werd verhelderd door twee doordringende staalgrijze oogen.

Het haar, hoewel nog zeer vol, vertoonde aan de slapen neiging om te grijzen.

Zijn metgezel was bijna een hoofd kleiner, sierlijk gebouwd, en zeker wel bijna vijftien jaar jonger.

Zijn gelaat was rond en blozend en de schitterende blauwe oogen daarin keken vroolijk in het rond.

De oudste van deze beide mannen was bij vele schouwburgbezoekers, die daar zaten, bekend als Lord William Aberdeen, een eenigszins zonderling philanthroop, die duizenden ponden sterling weschonk aan vele instellingen van liefdadigheid, terwijl men fluisterde, dat hij nog veel grootere bedragen in persoon kwam brengen aan de armen en ongelukkigen in de volkswijken van Londen.

Maar niemand van al die rijke en deftige lieden, die zich even hadden omgewend, teneinde een blik op den schatrijken weldoener te werpen, zou ook maar een seconde hebben durven veronderstellen, en het als een laffe grap hebben beschouwd, wanneer met hun mededeelde, dat Lord William Aberdeen niemand anders was dan John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de groote vijand van Scotland Yard, op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend pond sterling was vastgesteld — jaren lang reeds, zonder dat ooit iemand in de gelegenheid was geweest, zich dit buitengewoon hooge bedrag te laten uitbetalen.

En hoe ware het dan ook mogelijk geweest, ook maar een oogenblik aan te nemen, dat deze zwijgende, meestal in zich zelf gekeerde, op bescheiden voet levende Lord, die buitengewoon groote inkomsten moest trekken uit zijn bezittingen, de lang gezochte John Raffles was!

Men had desnoods zijn eigen broeder, zijn zoon kunnen verdenken, identiek te zijn met den Grooten Onbekende, maar zeker niet Lord Aberdeen!

De jonge man die thans naast hem gezeten was, heette Charly Brand en was zijn trouwe vriend en metgezel bij de meeste van zijn gevaarvolle tochten.

Charly Brand had met Raffles den dood in talrijke gedaanten onder het oog gezien in bijna alle landen ter wereld, onder de heete keerkringszon, zoowel als in de eenzame, ijzige steppen van het barre Noorden.

Raffles en Charly hadden zich niet behoeven te haasten, want Lord Aberdeen had deze loge gehoord voor een geheel seizoen en tot dusverre hadden de beide vrienden nog geen enkele première overgeslagen, waarin de zangeres Spolatti optrad.

Het was nog volkomen licht in de zaal en de beide

vrienden hadden dus volop gelegenheid de eerbiedige groeten te beantwoorden, welke zijne Lordschap door velen in de zaal werden gebracht.

Charly had zijn kijker voor het oog gebracht en stootte nu Raffles zachtjes met den elleboog aan, teneinde hem attent te maken op een tamelijk oude dame in een grasgroene, zijden japon, onwaarschijnlijk sterk gedecoletteerd, mager als een der magere koeien uit Pharao's droom, maar daarentegen behangen met zulk een vracht juweelen, dat zij er bijna onder scheen te bezwijken.

„Daar zit markiezin Fennymore!” zeide de jonge man op fluisterenden toon. „Heb je al op haar juweelen gelet?”

„Ja, Charly, en ik kijk er met verwondering naar!” antwoordde Raffles even zacht. „En ik verbaas mij minder over die kostbaarheden zelve, dan wel over het feit, dat zij in zulk een korten tijd alweder nieuwe juweelen heeft aangeschaft, nadat ik haar pas weinige maanden geleden ontdaan heb van bijna alles wat zij aan die aardige glinsterde steentjes bezat!”

Juist op dit oogenblik keek markiezin Fennymore, door haar kijker ziende in de richting der beide vrienden, en onmiddellijk spleet haar groote mond tot een breeden grijns van herkenning uiteen.

Zij liet haastig den kijker zakken en kaiperde met de oogen als een kat die eensklaps uit het donker in het felle licht komt en knikte een paar malen snel met het hoofd — zij had Lord Aberdeen blijkbaar herkend.

Raffles maakte een plechtige buiging terug en er lag een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen.

Daarop wendde hij zich weder tot Charly en zeide:

„Er is bijna geen eer aan dat mensch te behalen! Nauwelijks heeft men haar, niet zonder eenige inspanning, voor een waarde van eenige duizenden ponden sterling afgenomen, of zij pronkt alweer met een nieuwe collectie! En ik vraag je, hoe die prachtige diamanten zich op hun gemak kunnen bevinden in gezelschap van dat rimpelige vel, die doffe oogen, dien mageren hals als van een geplukte kip en die vale gelaatskleur! Ik heb je reeds meer gezegd en ik blijf er bij — een diamant hoort te schitteren op een smetteloos blanken vrouwenhals, gevuld en rond! En dan heur haar! Ik vind niets mooiers dan zilverwit voor een oude dame met een opgewekt, blozend en vol gelaat, waarin de oogen

nog helder schitteren — maar zelfs zij zal zich moeten hoeden, diamanten te dragen! Wanneer het gedaan wordt door een vrouw, die zich schaamt voor haar grijsheid, dan vind ik dat de wet tusssen beide moest komen!”

Charly had glimlachend toegeluisterd en zeide nu:

„Het is niet alleen voor den juwelier, maar het is ook voor jezelf goed, dat je meening niet algemeen ingang heeft gevonden, en waarschijnlijk ook nooit zal vinden! Ik meen zelfs wel eens te hebben opgemerkt, dat hoe ouder de vrouw is, hoe meer diamanten zij draagt!”

„Heel eenvoudig, Charly — de jeugd van een mooie vrouw is een diamant op zichzelf! Zij heeft niet noodig zich op te schikken met die glinsterende stukjes steenkool!”

Het onderwerp van hun gesprek had zich intusssen reeds weder afgewend en keek links en rechts, zich druk bewegend en de prachtige rivière om haar hals schitterde in alle kleuren van den regenboog.

Maar reeds tikte de kapelmeester met zijn dirigeerstok op zijn lessenaar en aanstonds werd het zeer stil in de zaal.

Het orkest van de opera in Covent Garden behoort tot de beste in Europa en het bracht op voortreffelijke wijze de petillante ouverture van Mascagni's opera ter oore.

Achter het nog gesloten doek klonk vervolgens de bekende aria van Turidi en toen zijn klacht over de trouweloosheid van Lola zweeg, ging het scherm op — de opera had een aanvang genomen.

De zaal was nu geheel donker, maar de aller-eerste loges, vlak bij het tooneel, waren niettemin vrij helder verlicht door het voetlicht, waar zij zich dicht bij bevonden.

Eenige minuten nadat het scherm was opgegaan, ging er nog heel zacht een deur van een van die loges open en er traden een heer en een dame binnen, die zachtjes de treden afdaalden en op de eerste rij stoelen plaats namen.

Het oogenblik was gekomen, waarop La Spolatti in de rol van Santuzza zou opkomen.

En daar stond zij reeds, gehuld in het zeldzame costuum der Italiaansche vrouwen uit het volk, de zwarte oogen brandend in het witte gezicht, gemarteld door jaloezie en vervuld van wraakzucht jegens Lola, de vrouw, die haar de liefde van Turridi ontstal.

Men gevoelde aanstonds, dat men hier getuige was van de uiting van een heerlijk talent.

Madame Spolatti had niet alleen een verrukkelijke stem, maar zij wist haar ook voortreffelijk te gebruiken en zij speelde tooneel op een wijze, die menig groote tragédienne haar zou benijd hebben.

Het beroemde duet tusssen de beide gelieven ontketende een storm van applaus en het had weinig gescheeld, of de beide zangers hadden dit zware gedeelte moeten biseeren.

Het oogenblik was aangekomen, waarop de geloovige Siciliaansche boeren en boerinnen zich naar de kleine dorpskerk begeven, teneinde daar te gaan bidden.

Santuzza knielde een weinig op den voorgrond temidden van het koor neder en haar prachtige stem had een klank van diepe ontroering, toen zij de woorden zong:

„O mijn God, wil mijn bede verhooren!”

Maar de zangeres had nauwelijks drie regels gezongen, of zij hield eensklaps op.

Haar oogen waren wijd geopend en staarden recht voor zich uit naar een punt ergens in de zaal.

Haar handen waren nog altijd gevouwen, maar zij daalden nu zachtjes naar haar schoot af en bleven daar trillend in rusten.

De mond was half geopend en de lippen schenen te prevelen, maar er kwam geen klank over.

De dirigent die er volstrekt niets van scheen te begrijpen, was half van zijn stoel opgestaan en keek verschrikt naar de zangeres, terwijl hij blijkbaar moeite deed, haar aandacht te trekken.

Het koor zong door, maar aller blikken waren op La Spolatti gericht, die in dezelfde houding geknield bleef, zonder zich te verroeren en die zelfs niet het minste besef scheen te hebben van hetgeen er om haar heen gebeurde.

Het gebed was bijna beëindigd — en nog altijd lag de zangeres op den vloer geknield, het bovenlichaam op de hielen steunend, de oogen strak voor zich uit gericht.

De boeren en boerinnen stonden nu op, uiterst verbaasd over de zonderlinge houding van de zangeres, waarvan zij ook blijkbaar niets begrepen en een voor een verdwenen zij in de kerk.

Een van de vrouwen — zoo eischte de regie het — moest Santuzza aanstooten teneinde er haar aan te herinneren, dat het tijd was, om zich naar de kerk te begeven.

De koriste trad dan ook op de zangeres toe en raakte haar even bij den schouder aan.

En op hetzelfde oogenblik verloor deze het evenwicht en gleed eensklaps languit op den vloer van het tooneel.

De muziek speelde nog even door, maar nu tikte de kapelmeester af, en bijna plotseling zwegen de instrumenten.

Een doodelijke stilte heerschte eenige oogenblikken in de zaal.

Toen gleed het dubbele, reusachtige gordijn met een zacht geruisch dicht en bijna tegelijkertijd stond op de derde rij van de stalles een heer op met een grijzen puntbaard, die zich haastig naar een der nooduitgangen begaf.

Het was de theaterdokter Hayman.

HOOFDSTUK II.

Commentaren.

Den volgenden morgen bevatten bijna alle ochtendbladen een bericht over het treurige incident, dat zich den avond van te voren in Covent Garden had voorgedaan.

Er waren zeer veel muzikrecensenten in de zaal aanwezig geweest, die zich natuurlijk gehaast hadden, achter de coulissen inlichtingen in te winnen.

Men had hun aanvankelijk weinig kunnen mededeelen, want La Spolatti was volkomen bewusteloos en het kostte den theaterdokter vrij wat moeite haar weder bij kennis te brengen.

Toen zij de oogen weder opsloeg, uitgestrekt op de sofa in haar kleedkamer, en begreep waar zij zich bevond, ondervroeg men haar natuurlijk, maar zij antwoordde, dat zij zich zelve volstrekt niet kon begrijpen, wat haar eensklaps had doen flauw vallen.

Of dit werkelijk zoo was — niemand had het kunnen zeggen, en de heeren recensenten waren wel gedwongen het met deze verklaring voor lief te nemen.

Dagbladlezers houden echter niet van vage aanduidingen en daarom besloten de ericiti met eenparigheid van stemmen, dat de geliefde zangeres eensklaps was aangegrepen door een duizeling gevolgd door een flauwte, die weder het resultaat was van al te groote inspanning gedurende de laatste weken.

Het spreekt van zelf dat men aanstonds de voorstelling had moeten staken en men had even later een aanvang gemaakt met „Paljas”, waarin de rol van Nedda door een andere zangeres zou worden vervuld, die inderhaast met een auto van haar huis was gehaald.

Onder degeen, die het bericht lazen, waren natuurlijk ook John Raffles en Charly Brand, die zeer veel belang stelden in de talentvolle zangeres.

De beide vrienden zaten in de kleine eetzaal van een fraai heerenhuis in de Regent-Street, en zij lazen het bericht aan het ontbijt.

Toen Raffles het goed in zich had opgenomen, zeide hij hoofdschuddend:

„Ik weet het niet — maar die verklaring van den geneesheer evenmin als die van de heeren recensenten, voldoet mij niet geheel en al! Wij hebben reeds eenige malen de jonge zangeres gesproken, ik heb haar altijd een weinig melanchieliek gevonden, maar zij maakt op mij volstrekt niet den indruk van een vrouw, die aan duizelingen en flauwtes onderhevig is!”

„Iets dergelijks moet het toch wel geweest zijn, Raffles!” hernam Charly. „Zij viel flauw, daar is geen sprake van!”

„Het flauwvallen op zich zelf ontken ook ik niet — ik geloof alleen maar niet, dat men het moet toeschrijven aan het harde werken van de laatste

weken! Madame Spolatti heeft volstrekt geen nieuwe rollen behoeven te leeren, zij heeft niet meer dan enkele malen gerepeteerd, met halve stem, en alleen om te gewennen aan haar medespelers, die hun rollen even goed kenden als zij zelve, en zij was hoegenaamd niet ziek."

De beide vrienden zwegden eenige oogenblikken, toen hernam Raffles:

„Ik meen mij te herinneren, dat zij, toen wij voor het laatst een klank over haar lippen hoorden komen, de oogen strak gevestigd hield op een der loges, rechts van het tooneel, van den toeschouwer af gerekend. Zou zich daar iets hebben kunnen bevinden, wat haar zoo zeer van streek bracht, dat zij daardoor het bewustzijn verloor?"

„Wat zou zich daar anders hebben kunnen bevinden dan toeschouwers, Raffles?"

„Natuurlijk — het is nu maar de vraag, wie die toeschouwers geweest zijn!" hernam Raffles. „Het was dezelfde loge, dat weet ik zeker, waarvan de deur een paar minuten na den aanvang van de opera openging, teneinde doorgang te verleenen aan een heer en een dame."

„Kom, kom Raffles — neem mij niet kwalijk, maar dat is toch wel wat te dwaas! Zou het zien van een paar bezoekers werkelijk zulk een indruk op een vrouw kunnen maken — dat zij daardoor zelfs buiten bewustzijn geraken kan?"

„O ja, dat is zeer wel mogelijk, Charly!" antwoordde Raffles kalm. „Vijf jaar geleden was ik te Bombay getuige van het volgende. Er was kermis, en, zooals gewoonlijk, vertoonden inlandsche goochelaars en acrobaten hun kunsten op het groote marktplein. Er waren ook koorddansers bij, en bij dien troep was een heel mooi jong meisje, een Hindoesche, bijna een kind nog! Het koord bevond zich op ongeveer vier meter boven den grond en er was geen net onder gespannen — daaraan doet men daarginds niet! Het meisje liep over het koord zonder balancerestok en halverwege bleef zij eensklaps staan, staarde strak naar een van de lieden, die zich om de kunstmakers verdrongen, slaakte een gil, wankelde — viel op de steenen en stond nooit weer op — zij had den hals gebroken!"

„En de reden van het noodlottige ongeluk?" vroeg Charly, die aandachtig had toegelusterd.

„Heel eenvoudig — het arme kind had onder de toeschouwers den man ontdekt wien zij eenige

maanden geleden ontvlucht was, omdat hij haar gruwelijk mishandelde. De plotselinge schrik had haar leden als het ware verlamd, had haar duizelig gemaakt — en het gevolg kon niet uitblijven!"

„Alles goed en wel," hernam Charly na eenige oogenblikken — „maar zoo iets gaat hier toch niet op! La Spolatti is geen kind meer, van mishandeling kan geen sprake zijn!"

„O, wat dat aangaat — de eene mensch kan de andere wel vreeselijk mishandelen, al is het niet lichamelijk!" hernam Raffles schouderophalend.

Weer bleven de beide vrienden eenige oogenblikken in nadenken verzonken, waarop Raffles de „Times" weder ter hand nam, en het bericht van A tot Z nog eens doorlas.

Uit de mededeelingen van den criticus bleek, dat de zangeres na een paar uren zoo goed als geheel hersteld was, en dat de dokters gelukkig niet vreesden voor schadelijke gevolgen.

La Spolatti had zelve glimlachend verklaard, dat zij den volgende avond zeker weer uitstekend gedisponeerd zou zijn en niets liever wilde dan revanche te nemen op het publiek dat zij dien avond had moeten teleurstellen.

Noch in de „Times" echter, noch in een ander blad, viel iets te lezen omtrent de oorzaak van de plotselinge flauwte der begaafde zangeres.

En toch bleef Raffles er bij, dat die oorzaak er geweest moest zijn — de theatergeneesheer had immers zelf verklaard, dat hij er niet veel van begreep daar hij La Spolatti als een volkomen gezonde, en zeker niet bijzonder zenuwachtige vrouw beschouwde.

Trouwens hadden allen eenparig verklaard, dat zij dien avond volkomen normaal was geweest.

Helene Spolatti was altijd een vrij stille, in zichzelf gekeerde vrouw geweest, die weinig vrienden scheen te hebben, en teruggetrokken leefde in haar hotel, niet veel uitging, en wars scheen te zijn van alle reclame, zacht en vriendelijk evenwel, en ondanks haar stille wezen bij alle confraters bemind.

Haar hart was gezond, haar longen lieten niets te wenschen over, — het was en bleef dus een vreemd geval!

Na eenige minuten stond Raffles op, wierp een blik op zijn horloge en zeide:

„Wij zullen aanstonds, tenminste wanneer je er lust toe hebt, de jonge kunstenaars eens opzoeken!

We moesten eens naar haar welstand gaan informeren!"

„Ik ben gaarne tot je dispositie, Raffles — maar kennen wij de jonge vrouw daarvoor genoeg!"

„Ik heb twee jaar geleden in Petrograd met haar kennis gemaakt, Charly, zij zong toen voor een zeer eigenaardig publiek, dat geen cent had betaald, en dat in hoofdzaak bestond uit arbeiders en vrouwen uit de volksklasse, roode Gardisten en leden van de sovjet. Ik verzeker je echter dat ze er niet minder om zong. Je zult je wel herinneren, dat ik haar heb opgezocht, ongeveer drie weken geleden, zoodra zij te Londen kwam, en het is dus volkomen in den vorm, als ik thans naar haar gezondheidstoestand ga vragen, vergezeld door mijn secretaris!"

„Als je er de zaak in St. James Square maar niet door vergeet, Raffles!" waarschuwde Charly glimlachend.

„Het nachtelijk bezoek bij graaf Dunmore? Stel je gerust — daarvoor is alles in orde! Ik verheug mij er al op, de brandkast van dien ijdel, leeghoofdigen kwant eens van binnen te kunnen bezichtigen! De man is buitengewoon rijk, hij is mij niet zeer sympathiek, en alles is klaar om morgennacht aan den slag te gaan!"

„Je hebt dus alle maatregelen reeds genomen?"

„Alles. Zijn huis is voor ons doel bijzonder gunstig gelegen! De voorzijde ziet uit op het park van St. James, er staan dus geen huizen tegenover, het is op den hoek van een zeer breede straat gelegen, en aan de voorzijde zoowel als aan den zijkant grenst het huis aan een tuin. Nu, je zult morgennacht zelf wel zien, want ik had gaarne, dat je mij ditmaal vergezelde."

Charly scheen een oogenblik te aarzelen, en zeide toen op zachten toon:

„Wanneer je er op staat!"

„Hoe is het, mijn waarde — nog altijd gewetenswroegingen?" vroeg Raffles met een sarcastisch glimlachje.

„Je weet wel, Raffles, dat ik nog altijd niet instem met je wijze van handelen! Ik heb je dat indertijd eerlijk gezegd."

„En dat stel ik op prijs, mijn waarde," hernam Raffles op drogen toon. „Wij beschouwen dus mijn verzoek van zoeven als niet gedaan!"

„Nee, Raffles!" hernam Charly haastig, terwijl hij op den Grooten Onbekende toetrad en zijn hand

greep. „Dat mag je niet zeggen! Je weet heel goed, dat ik je toch niet alleen zou laten gaan — want er blijkt eenig gevaar aan de onderneming verbonden te zijn! En toch — wat zou ik het oogenblik zegenen, waarop je eindelijk het besluit nam, met dit leven te breken, en je er mede te vergenoegen, goed te doen met de renten van het kapitaal, dat je... bijeen verzameld hebt!"

„Bijeen gestolen, Charly!" verbeterde Raffles koeltjes. „Ik houd er van dat men de dingen bij hun naam noemt. Je bent reeds jarenlang mijn vriend en je behoeft dus om mijnentwille geen verzachte uitdrukkingen gebruiken. Wat je opmerking zelve betreft — ik kan haar tot mijn leedwezen niet aavaarden! Wat — de rente van mijn kapitaal zou voldoende zijn, al ware het maar om de ellende weg te nemen, de bittere armoede in Londen — wat zeg ik, al ware het slechts in Houndsditch of White Chapel? Kom kom — je weet wel beter, al zou ik er mijn geheele kapitaal aan besteden, dat ik „bijeenvverzameld" heb, dan zou dat nog niet voldoende zijn. Ik zou daarmee ongetwijfeld heel wat armoede kunnen lenigen en heel wat menschen een onbekommerden ouden dag bezorgen — maar dan? Neen, Charly — ik moet doorgaan — doorgaan op die wijze! En wie weet hoe lang nog — zoo lang als mijn lichaam aan mijn wil gehoorzaamt, zoo lang mijn spieren lenig blijven, zoolang mijn hersens hun helderheid behouden!"

Charly had zwijgend geluisterd en hernam nu op zachten toon:

„Maar Edward — mij dunkt toch dat er andere middelen zijn! Je hebt je studies voltooid als dokter in de medicijnen, je bent een voortreffelijk geneesheer, en je kennis van vergiften en tegenvergiften is eenvoudig ongelooflijk! Je bent een uitmuntend ingenieur — en je kennis van het prachtige vak heb je bijna uitsluitend zelf bijgebracht — door zelfstudie! Je hebt een vliegmachine weten te vervaardigen, waarmede je in negen à tien uren den Oceaan kunt overvliegen, van Londen naar New York. Je hebt een duikboot weten samen te stellen, sneller dan welk ander zeevaartuig ook, dat tot dusverre werd gebouwd. Geloof je dan werkelijk zelf, dat de exploitatie alleen van die uitvindingen je geen fortuin zou opbrengen? En nu spreek ik nog niet eens van je muzikale gave! Je speelt viool zooals alleen kunstenaars met een wereldnaam —

je hebt een buitengewoon fraaie stem je zou in de concertzaal furore maken!"

Een flauw glimlachje vloog over het gelaat van Raffles, toen hij schouderophalend zeide:

„Aan valsche bescheidenheid heb ik gelukkig nooit geleden! Ik erken, dat ik het op het gebied, wat je zooveen noemde, tamelijk ver gebracht heb. Maar wat baat dat mij? Ik zou een maatschappij moeten oprichten, ik zou moeten vergaderen met aandeelhouders! Denk je daar eens even in — John Raffles over zaken sprekend met kapitalisten, met geldwolven, met lieden, die hun kapitaal zouden vermeerderen, alleen door mijna kunde! En wat betaalt men zelfs den besten kunstenaar? Neen, de allereersten — neem Caruso, een Amati, een Ysay, een Duse — kunnen zij met mogelijkheid meer verdienen, dan een 100 000 pond sterling per jaar? Dat is zeer zeker een groot bedrag, en slecht weinigen brengen het zoo ver! Welnu, Charly — dat alles is lang niet voldoende. Want je bent het natuurlijk met mij eens, dat men niet tegelijkertijd geneesheer en ingenieur en violist kan zijn! Maar mijn tegenwoordig werk — ha, dat is wat anders! Een enkele nachtexpeditie, goed voorbereid, kan mij een fortuin opleveren! Herinner je onze avonturen te New York! In een enkelen keer wist ik aan de bandieten, die wij bestreden, meer dan 500 000 dollar af te nemen! Vertel mij nu eens hoe een geneesheer met een wereldnaam, die 2000 dollar voor een kleine operatie kan rekenen, iets dergelijks bereikt! De juweelen van markiezin Fennymore, waarover wij het gisteren in den schouwburg hadden, hebben 12 000 pond opgebracht — en ik had tien minuten noodig om er mij meester van te maken! Neen, Charly — zeg wat je wilt, maar van het oogenblik af dat ik mij, ondanks alles, ondanks de wetten en de heerschende moraal, heb voorgenomen om een zoo groot mogelijk fortuin bijeen te brengen — is dit de beste wijze! En nu zullen wij, als je het goed vindt, eens over ons plannetje van morgennacht verder spreken! Daarna zullen wij ons dan naar het hotel Cecil begeven, waar Helene Spolatti logeert.”

En terwijl Raffles en Charly over een plattegrond gebogen zaten, welke Raffles uit een geheim vak van de geweldig groote boekenkast in de bibliotheekzaal was gaan halen, begaf een der eerste verslaggevers van de „Times” zich naar het hotel Cecil, teneinde daar een onderhoud met de zangeres

te hebben, hetwelk zij hem op telephonisch verzoek had toegestaan.

De verslaggever — House was zijn naam, stapte uit de auto, die voor het terras van het groote hotel had stil gehouden, sprong vlug de treden op, en trad op den portier toe.

„Madame Spolatti is immers in haar vertrekken?” vroeg hij.

„Ja, mijnheer House!” antwoordde de portier, die den verslaggever zeer goed kende.

„Zij verwacht mij — ik zal maar naar boven gaan!”

„Dat is waar — gij weet waar de zangeres logeert — gij hebt haar voor drie weken geloof ik ook reeds geïnterviewd!” hernam de portier.

„Hoe is het thans met haar?”

„Beter, House — veel beter! Zij heeft reeds een korte wandeling gemaakt dadelijk na het ontbijt.”

„Zooveel te beter!”

House ging de breede vestibule door, en trad op de liftkooi toe.

„Derde verdieping!” zeide hij tot den liftjongen.

De lift suisde naar boven, en hield met een lichten schok stil op de derde etage.

House stapte uit, ging het portaal over, en sloeg een breede gang in.

Hij wist dat de zangeres twee vertrekken in gebruik had, een kleine salon en een slaapkamer, en hij wist ook, dat zij aan het einde der gang gelegen waren op den hoek van een der vleugels van het reusachtige gebouw.

Hij liep haastig voort over den dikken looper, maar plotseling bleef hij staan.

Voor de deur van den salon stond een kellner in gebukte houding, die blijkbaar vol aandacht luisterde.

En hij stond nog altijd zoo, toen House reeds vlak bij hem was.

De dikke looper had diens schreden volkomen gedempt.

Nu pas hoorde de man hem, en richtte zich verschrikt op.

„Neem mij niet kwalijk mijnheer, ik meende... ik dacht...”

„Het schijnt je gewoonte te zijn, om aan de deuren te luisteren, vriend?” merkte House schamper op.

„De zaak is, mijnheer... er wordt daarbinnen zoo luid gesproken, dat men wel luisteren moet!” antwoordde de kellner op zachten toon.

Ondanks zich zelf had House eveneens zijn stem laten dalen, toen hij op verbaasden toon vroeg:

„Wat is dat? Heeft madame Spolatti bezoek?”

„Een kwartier geleden heb ik zelf een heer bij haar toegelaten, mijnheer!” antwoordde de kellner.

Op dit oogenblik werd achter de deur een kreet van woede en verontwaardiging vernomen, en die kreet werd zonder twijfel uitgestooten door een vrouw.

House keek nu zelf verwonderd naar de gesloten deur, en mompelde halffluid voor zich heen:

„Wat kan dat te beteeken hebben?”

Hij wendde zich weder tot den kellner en hernam fluisterend:

„Hoe was de naam van dien heer?”

„Dat weet ik niet, mijnheer! Hij noemde zijn naam niet, hij zeide dat hij een goede vriend van madame Spolatti is, hij volgde mij op den voet, en hij ging naar binnen voordat ik goed en wel uitgesproken had, en zijn bezoek kon aankondigen!”

„Was madame Spolatti toen in het vertrek?”

„Zij kwam juist uit haar slaapkamer door de tusschendeur het salon binnen.”

„En kende zij dien heer inderdaad?”

„Dat moet wel, want zij zeide tegen mij, dat ik kon gaan!”

„Maar je bent niet gegaan, naar het schijnt!” hernam House ironisch.

„Toch wel, mijnheer, dat verzeker ik u! Het is volstrekt mijn gewoonte niet om aan de deuren te luisteren, maar toen ik hier vijf minuten geleden weder langs kwam, werd daarbinnen zoo luid en driftig gesproken, dat ik onwillekeurig bleef staan. Het was een hevige ruzie, mijnheer, op mijn woord! Madame Spolatti zei...”

„Ik verlang niet te hooren, wat zij zeide!” viel de verslaggever hem koeltjes in de rede. „In ieder geval zal het wel niet voor ooren van derden bestemd zijn!”

Maar op dit oogenblik klonk daarbinnen een stem zoo luid, dat men wel moest verstaan, wat zij zeide, ondanks de gesloten deur.

En House herkende de stem van madame Spolatti.

Haar stem trilde van woede en verontwaardiging, toen zij uitriep:

„En gij waagt het ondanks alles wat ik u zoeven gezegd heb, toch nog hier te komen? Na uw ellendig gedrag durft gij mij nog onder de oogen te zien? Ik heb u gehaat van het oogenblik af, dat gij mij verliet — en nu veracht ik u! Gij durft mij van liefde te spreken — gij, die niet eens weet, wat het woord beteekent! Gij die met mijn gevoelens gespeeld hebt, ja zeker — die mij als een stuk speelgoed hebt behandeld! Maar wat praat ik nog langer — het is genoeg zoo! Verlaat onmiddellijk dit vertrek — ik wil van uw tegenwoordigheid bevrijd zijn! O, als ik u zeggen kon wat er in mij omging, toen ik u gisterenavond zoo plotseling terug zag na zoo veel jaren, en met een andere vrouw aan uw zijde! Maar nu ben ik weer sterk — en ik schreeuw het u toe: Ik veracht u — ik haat u — ik wil u nooit meer zien — liever zou ik u dooden, dan ooit toe te staan, dat gij mijn kind te zien kreeg!”

Een oogenblik bleef het stil en toen klonk achter de gesloten deur eensklaps het geluid van een worsteling.

Een gesmoorde kreet werd hoorbaar.

House bedacht zich niet langer.

Hij greep de kruk van de deur, en trad binnen.

Dadelijk richtte zich een man op, in een lichte overjas gekleed, die La Spolatti bij de polsen vast hield, en haar neergeworpen had op een rustbank, welke in een der hoeken van het vertrek stond.

Hij mompelde iets onverstaanbaars, greep haastig naar zijn hoed, en had het volgende oogenblik de kamer verlaten.

Vlak bij de deur was hij bijna tegen Raffles aangetost, die juist met Charly kwam aanloopen.

Verbaasd keek Raffles den blijkbaar opgewonden heer in het gelaat.

Toen wendde hij zich tot Charly, en zeide op fluisterenden toon:

„Dat is een geheel eigenaardige ontmoeting, mijn waarde! Weet je wie die heer is, die daar in zulk een opgewonden toestand de kamer van Helene Spolatti verliet?”

„Ik weet het niet, Raffles — ik ken hem niet! Wie was het dan?”

„Het is de man dien wij morgennacht met een bezoek zullen vereeren — het is graaf Dunmore!”

HOOFDSTUK III.

Een onverwacht beletsel.

Het was bij eenen in den nacht van den volgende dag.

In het park van St. James ruischten de boomen, waarvan de kruinen zachtjes bewogen werden door den nachtwind.

De maan was in het laatste kwartier en vertoonde zich als een dunne sikkels aan den donkeren hemel.

In de meeste huizen rondom het grootte, vierkante plantsoen waren de lichten reeds gedoofd.

Het huis van graaf Dunmore, groot en uit geel steen opgetrokken, scheen eveneens reeds in diepe rust verzonken te zijn.

Het was echter reeds over eenen toen Raffles en Charly, in den rok gekleed zooals gewoonlijk, en in hun wijde regenmantels gehuld, kwamen opdagen.

Zij kwamen van de zijde van het park, en waren in een oogwenk verdwenen in de schaduw, welke de tamelijk gemakkelijk beklimbare tuinmuur wierp.

Raffles zocht nu eenigen tijd, bleef toen stilstaan, en zeide op fluisterenden toon:

„Hier is de plek! Kijk — daar steken twee steenen een eind uit den muur, zij vormen een voortreffelijke trap voor twee menschen, die nog niet al te stijf en stram zijn! Laten wij nog even wachten.”

De twee vrienden luisterden nog eenige oogenblikken met ingespannen aandacht, maar niets liet zich hooren.

Het St. James-Park is aan alle zijden omgeven door deftige heerenhuizen en zelfs overdag dringt het geraas van de grootte wereldstad er slechts gedempt in door.

Heel in de verte klonken de voetstappen van een patrouilleerenden agent.

Zij stierven echter spoedig weg, en nu klauterde Raffles en Charly met groote behendigheid, gebruik

makend van de uitstekende steenen, over den tuinmuur.

Binnen enkele seconden hadden zij den muur tusschen zichzelve en de straat gesteld.

Zij stonden nu in den tuin, terzijde van het huis, en keken even onderzoekend om zich heen.

„Daar brandt nog licht!” merkte Charly eensklaps fluisterend op, terwijl hij naar een raam op de derde verdieping wees, waarachter, door een smalle kier van het gordijn, een lichtschijnsel zichtbaar was.

„Je hebt zoowaar gelijk!” kwam Raffles. „Dat is vreemd genoeg — ik meende zijn gewoonten goed te kennen!”

„Wat is dat voor een vertrek?”

„Dat moet de werkkamer zijn!”

„Hij zal toch hoop ik niet tot laat in den nacht werken?”

„Dat zou onze plannen in duigen werpen — maar ik geloof niet dat wij daarvoor behoeven te vreezen! Graaf Dunmore is mij niet bekend als een ijverig werker, en ik zou waarlijk niet weten, waarom de man een gedeelte van zijn nachtrust zou moeten besteden aan schrijven. Wij zullen rustig blijven wachten, wij hebben nog ruim drie uren voor ons, voor de dag weer aanbreekt, en zijn brandkast behoort niet tot die ultra-meubelen, waar men urenlang mee bezig moet zijn!”

De beide vrienden liepen voorzichtig langs het smalle tuinpad, hetwelk zij thans bereikt hadden, en dat zich langs den voet van den muur uitstreckte en bereikten op deze wijze den hoek van het huis, vanwaar zij den voorgevel konden overzien.

En bijna op hetzelfde oogenblik slaakte Raffles een kreet van ongeduld en teleurstelling!

„Daar begrijp ik niets van!” fluisterde hij.

„Wat is er dan?”

„Wat er is? Er brandt licht in de vestibule! Wat drommel — wat gebeurt er toch in dat huis? Dat is in het geheel niet volgens de methode! De bedienden van Dunmore gaan altijd om twaalf uur naar bed, zelfs al komt de heer des huizes later thuis — en dat gebeurt maar hoogst zelden!”

„Bezoek misschien?”

„Bezoek om een uur in den nacht? Dat moet dan een zeer zonderling bezoek zijn!”

„Damesbezoek misschien.”

„In een werkkamer? Dat zou nog wonderlijker zijn! En voorts is het dan volstrekt niet noodzakelijk, ja eerder overbodig naar ik meen, zooveel licht in huis te branden! Maar stil eens — daar gebeurt al weer wat anders — vlug Charly — berg je!”

Hij had onder het spreken Charly bij den arm gegrepen, en trok hem snel met zich in de schaduw van een dicht boschje rhododendrons.

„Wat bezielt je?” vroeg Charly ongerust. „Waarom trek je mij zoo overhaast met je mede?”

„Opdat men je niet zien zal, mijn waarde!”

„Maar wie zou mij dan kunnen zien?”

„Nu, onder andere de chauffeur van de auto, die daar is komen aanrijden en nu voor het hek van den tuin stilstaat!”

„Je hebt waarachtig goed gezien!” fluisterde Charly verschrikt. „Wat kan dat te beduiden hebben?”

„Ik weet het niet, maar voor ons beduidt het in ieder geval weinig goeds. Het lijkt daar waarachtig in huis even druk te zijn, als om vier uur in den middag!”

Raffles loerde voorzichtig door het gebladerte, en zag hoe de chauffeur van de auto zijn wagen tot stilstand had gebracht.

De man droeg een uniform, en had een platte pet op het hoofd.

„Een politie-auto!” fluisterde Raffles, hoe langer hoe meer verbaasd. „Voor den drommel — zouden wij bij toeval achter het net gevischt hebben? Waren er kapers op de kust?”

„Zij kunnen toch niet... Het is toch niet denkbaar, Raffles, dat graaf Dunmore iets van je nachtelijk bezoek geweten heeft, en nu zijn maatregelen neemt?”

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op, en antwoordde:

„Praat geen nonsens! Dat is natuurlijk volkomen uitgesloten! Ten eerste is het volkomen onmogelijk, dat iemand buiten ons tweeën iets weet van mijn plannen — en al ware het wel het geval, al wist graaf Dunmore dat John Raffles hem vannacht zou komen bezoeken, dan is de politie toch niet zoo ezelachtig, dat zij, voor iedereen zichtbaar, zulke voorzorgsmaatregelen neemt. Stel je voor, dat ik nu, nadat ik dit gezien heb, toch het huis zou binnengaan.”

„Maar Raffles — de politie kan toch wel gedacht hebben, dat je later zou komen?”

„Onzin! Dat kon de politie misschien denken als het een ander betrof maar met John Raffles is het toch wel iets anders!”

„Zitten er agenten in de auto?”

„Nee, er stapt een heer in politiek uit!”

„Een detective misschien?”

„Waarschijnlijk niet, want hij draagt een hoogen hoed! Dat plegen detectives gewoonlijk niet te doen, behalve natuurlijk als zij Joe Deeks heeten en de held zijn van een filmroman! Hij draagt er zelfs een monocle bij, wat nog sterker is! Ik geloof gerust te mogen zeggen, dat hij de eenige detective ter wereld is, die misbruik maakt van zoo'n stukje glas.”

„Maar als het dan geen detective is, wat is het dan?”

„Ik wilde dat ik het zeggen kon, Charly! Het eenige wat ik weet is dat de man er ongeveer uitziet als een hooggeplaatste beambte — maar hij zou bijvoorbeeld ook een gerechtsarts kunnen zijn!”

„Een gerechtsarts? Waarvoor?”

„Waarvoor — waarvoor. Weet ik het! Je doet zonderlinge vragen, Charly! Ik ben toch geen gedachtenlezer! Stil, daar wordt de deur geopend, het lijkt wel of men het bezoek van dien hoogen gehoeden heer verwachtte!”

Inderdaad de zware huisdeur werd op dit oogenblik geopend, maar Charly en Raffles stonden te veel op zijde, om te kunnen zien welke hand dit deed.

Wel zagen zij den heer met den hoogen hoed binnengaan, en daarop werd de deur weder gesloten.

De twee mannen keken elkaar aan, en lazen, voor zoover dit in de duisternis mogelijk was, niets dan verbazing op elkanders gelaat.

„Zou je ook niet denken, Raffles, dat wij de onderneming voor vannacht als mislukt zullen beschouwen?”

„Ik moet het vreezen, mijn jongen!” antwoordde Raffles mismoedig. „Wat het is weet ik natuurlijk niet, maar er schijnt iets in dit huis gebeurd te zijn, en iets van belang ook, dat het mij onmogelijk maakt, mijn plannen ten uitvoer te brengen! Nu, we zullen nog een half uur wachten, misschien keert alles weer tot zijn gewonen toestand terug, en dan kunnen wij toch nog aan het werk gaan! Zooals ik je zeide is het zeer gemakkelijk, in dit huis binnen te dringen, ten minste voor lieden, die zeer goed op de hoogte zijn van de inrichting van het huis — ik geloof te mogen zeggen, dat ik dit inderdaad ben!”

„Is het niet gevaarlijk, hier te blijven wachten?”

„Dat geloof ik niet! Het is hier volkomen duister — en wat zou men hier in den tuin moeten zoeken?”

Het volgende oogenblik reeds zou er antwoord gegeven worden op deze vraag.

De voordeur werd weder geopend, en even later verschenen er op de stoep twee politie-agenten, dadelijk herkenbaar aan hun helmen, en die voorzien waren van een sterke elektrische zaklantaarn.

En zij maakten van deze voorwerpen gebruik ook!

Er voegde zich nog een derde man bij hen, eenvoudig gekleed, met een deukhoed op, en een donkergrijze overjas aan, en die er wel wat naar uitzag als een rechercheur.

„Maar voor den drommel — zij komen onzen kant uit!” fluisterde Charly ongerust. „Wat hebben zij toch te zoeken?”

„Ik denk dat wij dat morgen wel in de bladen zullen lezen, Charly!” antwoordde Raffles lakoniek. „Voor het oogenblik zullen wij er verstandig aan doen, als wij ons buiten den lichtkegel van hun lantaarns begeven. Het zou wel eens zeer onaangenaam kunnen zijn, als die agenten ons op dit oogenblik ontdekten!”

„Ongetwijfeld! Het is duidelijk dat zij naar iets of iemand zoeken,” hernam Charly, die zich gehaast had, terzijde van het huis de duisternis weder op te zoeken.

De beide vrienden retireerden, volgden het tuinpad, maar thans in tegenovergestelde richting, en stonden spoedig weer op dezelfde plek, waar zij zooeven over den muur geklauterd waren.

Intusschen was het lichtschijnsel duidelijk merkbaar van het punt waar zij zich ophielden, en het zou zeker niet lang duren, of de mannen met hun lantaarns zouden den hoek van het huis omslaan, waarschijnlijk om ramen te onderzoeken — of misschien wel naar een spoor te zoeken.

Raffles dacht even na, en zeide toen op zachten toon:

„Ik geloof dat wij het verstandigst doen, mijn jongen, als wij rustig den terugweg aanvaarden! Wij zitten hier als het ware in de val! Zooals je ziet wordt de zijtuin door een blinden muur van het volgende huis in de zijstraat begrensd — en als de agenten het in hun hoofd krijgen, om ook dit gedeelte van den tuin te onderzoeken, dan zijn wij letterlijk in een val opgesloten. Voor het zoover komt, doen wij het beste, ons tijdelijk in veiligheid te brengen!”

„Ik ben volkomen van hetzelfde gevoelen,” haastte Charly zich te antwoorden. „Het dient tot niets ons hier te laten vangen!”

En zoó zaten de beide vrienden in een ondeelbaar oogenblik later weder boven op den muur en sprongen aan de straatzijde naar beneden.

Zij stampten de vette tuinaarde van de schoenen, overtuigden zich dat hun kleeding volkomen in orde was, en liepen langzaam, als lieden, die volstrekt geen haast hebben, door de breede zijstraat naar de St. James Square.

Daargestoken zagen zij dat de auto nog altijd voor het huis stilstond.

Maar er was nog iets anders gebeurd — voor de groote voordeur stond een reusachtige agent van politie op post, met de handen op den rug gevouwen, en in de houding van iemand, die wel weet, in de eerste uren niet afgelost te worden.

Raffles en Charly slenterden langzaam naderbij, hun sigaretten rookend, en als een nieuwsgierige voorbijganger vroeg de eerste aan den chauffeur van de kleine politieauto:

„Iets aan de hand, vriend?”

„Ja, mijnheer!” antwoordde de man kortaf.

„Wat beteekenen die lichten in den tuin, en die agent voor de deur? Een inbraak?”

„Ik mag mij hierover niet uitlaten, mijnheer, — maar het is ernstiger! Ik heb een dokter moeten brengen!”

Raffles liet een zacht gefluit hooren, tikte even

aan den rand van zijn hoed, en daarop gingen de beide vrienden verder.

Toen zij buiten het gehoor van den chauffeur waren, zeide Raffles op zachten toon:

„Een gewone ziekte kan het niet zijn, want daar haalt men geen politie bij.”

„Inbraak met geweldpleging misschien?”

„Het is wel mogelijk, mijn waarde! Enfin wij

zullen 't morgen wel in de bladen lezen. Maar dit is zeker — ik geef mijn plan niet zoo spoedig op. Dunmore verliest er niets bij door te wachten! Wat mij vannacht mislukt is — dat kan ik over enkele dagen ondernemen.”

Maar reeds de naaste toekomst zou leeren, dat John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zich hierin vergiste....

Wie eenmaal het merk sigaretten
Dubec 3 rookt, vraagt geen ander.

HOOFDSTUK IV.

Arrestatie en eerste verhoor.

Op acht uur in den morgen hield een huurauto, na het voorplein van het Hotel Cecil opgezwenkt te zijn, voor het groote terras stil.

Er stapten drie heeren uit, waarvan een in de uniform van politie-inspecteur, die haastig de vestibule binnentraden, waar de portier juist zich geewend voor zijn loge stond uit te rekken.

De inspecteur trad op den man toe, en vroeg: „Madame Spolatti thuis?”

De portier keek den politie-beambte met de grootste verbazing aan, en antwoordde stotterend:

„Of madame Spolatti thuis is, vraagt gij? Wel, het is acht uur!”

„Zij kon wel reeds zijn uitgegaan!” hernam de inspecteur kortaf.

„Als dat zoo was, zou ik het toch niet weten, mijnheer, want ik ben geen vijf minuten geleden in dienst gekomen.”

De inspecteur onderdrukte een gebaar van ongeduld, en hernam:

„De nachtportier is reeds vertrokken?”

„O ja mijnheer, die is natuurlijk dadelijk gaan slapen!”

Op dit oogenblik kwam er een kellner aanloopen tot wien de inspecteur zich wendde, en vroeg:

„Weet gij de kamer van madame Spolatti?”

„Het is niet mijn wijk, mijnheer — maar ik weet wel waar de kamers zijn,” antwoordde de kellner.

„Breng er ons dadelijk heen.”

„Naar de kamers van madame Spolatti?” vroeg de kellner verbluft. „Maar het is acht uur!”

„Die opmerking is mij zooveen ook al gemaakt, vriend, en zij is nu ook overbodig, want ik heb een voortreffelijk uurwerk in mijn zak! Haast je wat — en je behoeft haar niet vooruit te waarschuwen!”

De kellner scheen nu pas te zien, dat de ander

een uniform droeg, een eenvoudige donkerblauwe jas met een platte pet, [en hij riep {verschrikt uit:

„Maar dat kan ik niet doen, zonder de gérant te waarschuwen, mijnheer!”

„Doe dat dan, maar haast u wat!”

De kellner snelde weg, en keerde eenige oogenblikken later terug met den gérant, die al even verbaasd was, en ongerust bovendien!

Hij liep dadelijk op den inspecteur van politie toe, en vroeg:

„Gij wenscht madame Spolatti te spreken?”

„Onmiddellijk!”

„Maar — dat gaat toch zoo maar niet, mijnheer!” hernam de gérant wanhopig.

„Ga niet verder, mijnheer — ik weet reeds dat het acht uur is!” riep de inspecteur kortaf.

„Ik wil er geen geheim van maken — ik heb een opdracht madame Spolatti te arresteeren!”

„Te arresteeren? Mijn God — waarom?” riep de gerant ontzet uit.

„Op verdenking van moord, mijnheer!” antwoordde de ander. „En nu genoeg gepraat — er moet gehandeld worden!”

„Maar madame zal nog slapen,” hernam de gérant. „Er moet een afschuwelijk misverstand in het spel zijn!”

„Dat hoop ik, mijnheer — voor de zangeres!” hernam de inspecteur ongeduldig. „Ik doe mijn plicht. Wanneer er inderdaad een vergissing in het spel is, dan zal die spoedig genoeg blijken! Wij zullen trachten de zaak onopvallend te behandelen, en daartoe kunt gijzelf niet weinig bijdragen, door minder luid te spreken, en ons snel ons werk te laten doen! Wanneer madame Spolatti inderdaad nog slaapt, dan moet zij gewekt worden, dat is alles! Is zij alleen?”

„Nee, zij heeft een kamenier bij zich, die in een vertrek naast het hare slaapt.”

„Goed, dan kan zij haar misschien waarschuwen, zij zal toch wel reeds uit de veeren zijn!” hernam de inspecteur.

De inspecteur, de beide detectives, de kellner en de gérant begaven zich nu haastig naar de lift, stegen op de derde verdieping uit, en gingen de gang door, waaraan de kamers van de zangeres gelegen waren.

Zij liepen daar voorbij en de gérant stond stil

voor een kamerdeur, waarop hij wees met de woorden:

„Hier slaapt de kamenier!”

„Mooi! Hoe heet zij?”

„Anne Fleet!”

Reeds had de inspecteur aangeklopt.

Daar binnen vroeg een vrouwenstem een weinig ongeduldig:

„Wat is er?”

„Zijt gij gekleed?”

„Ik ben bezig! Wat wilt gij? Wie is daar?”

„Dat zult gij aanstonds wel zien! Kleedt u zoo spoedig mogelijk, en open de deur!”

Achter de deur werd ongeduldig gemompeld, en vijf minuten verliepen in stilte.

Toen ging de deur open, nadat een grendel was teruggeschoven, en het gelaat van een knap kame-niertje keek om den hoek.

Anne Fleet slaakte dadelijk een kreet van verbazing, toen zij de vijf mannen daar bijeen zag staan, keek van den een naar den ander, vestigde eindelijk haar blik op de uniform van den inspecteur, en vroeg verschrikt:

„Wat is er te doen? Wat wilt gij van mij?”

„Slaapt uw meesteres nog?”

„Natuurlijk! Het is kwart over acht!”

„Wek haar dan zoo spoedig mogelijk, en zeg dat zij zich moet aankleeden zoo gauw zij maar kan!”

„Maar waarom?”

„Bedwing je nieuwsgierigheid, meisje — dat zijn zaken, die ons alleen aangaan! Je ziet dat ik van de politie ben — hier is mijn penning!”

De inspecteur liet zijn grooten politiepenning zien, en het meisje trok zich zwiwend en verschrikt terug.

Zij wilde de deur weder sluiten, maar de inspecteur hield haar met een gebaar tegen, en zeide:

„Laat dat maar! Het is beter zoo!”

Anne Fleet haalde de schouders op, en men zag haar op de tusschendeur toegaan, aankloppen, en het slaapvertrek van haar meesteres binnentreden.

De mannen op de gang hoorden een gedempten, smartelijken kreet, en toen werd alles weder stil.

Tien minuten verliepen.

Toen werd de tusschendeur weder geopend en Helene Spolatti verscheen op den drempel, met starenden blik en bleek als een doode.

Met afgemeten schreden als een slaapwandelaarster schreed zij door het slaapvertrek van haar kamenier, ging op de gangdeur toe, keek den inspecteur een oogenblik schuw aan, en zei toen nauwelijks hoorbaar:

„Hier ben ik, mijnheer!”

„Gij zijt madame Spolatti?”

De zangeres knikte.

„Dan moet ik u verzoeken mij te volgen!” hernam de inspecteur.

„Ik ben gereed, mijnheer!”

De politie-beambte keek haar een oogenblik aan, alsof hij verwachtte, dat zij nog iets zou zeggen, en toen de zangeres bleef zwijgen, zeide hij:

„Doe uw mantel aan en zet uw hoed op, als ik u verzoeken mag!”

Zonder een woord te spreken, keerde de jonge vrouw weer met haar hoed en mantel aan terug.

Maar nu barstte de gérant uit:

„Maar zeg dan toch iets, madame! Zeg dat het de krankzinnigste vergissing is, waarvan men ooit gehoord heeft! Zij voeren u weg alsof zij in hun recht waren! Zeg dan toch iets!”

„Ik heb niets te zeggen, mijnheer!” hernam Helene Spolatti met een smartelijken glimlach.

Daarop wendde zij zich weder tot den inspecteur, en zeide:

„Ik volg u, mijnheer!”

Snel begaf zich de kleine groep weder naar de lift, de arrestante tusschen de twee detectives in, terwijl de inspecteur achter haar liep.

Zij schreden haastig door de vestibule, daalden de treden van het marmeren terras af, en namen in de auto plaats — eerst een der detectives, vervolgens de zangeres, en ten slotte de tweede detective en de inspecteur.

„Waar brengt gij mij heen?” vroeg de jonge vrouw, die op het punt scheen te staan te bezwijmen.

„Naar Scotland Yard, madame! Bevreemdt het u?”

Helene schudde het hoofd, en zeide op doffen toon:

„Neen — het bevreemdt mij niet — het kan niet anders!”

En verder werd er gedurende den rit niet meer gesproken.

De auto reed onder de groote koetspoort door van het sombere hoofdbureau van politie in Downing-Street, en hield stil op de binnenplaats.

Het portier werd geopend, de inspecteur liet Helene Spolatti uitstijgen en vervolgens werd zij snel naar een der cellen gevoerd, na door een der vrouwelijke beambten te zijn gefouilleerd, en nadat haar alle voorwerpen van waarde, haar mantel en haar hoed, en een klein zakschaartje waren afgenomen.

Eenige uren verstreken.

Toen werd de deur van haar cel opnieuw geopend, en tusschen twee agenten moest de verdachte zich naar de kleine zaal begeven, waar de rechter-commissaris haar het eerste verhoor zou afnemen.

Deze zat achter een groene tafel op een soort verhooging, in gezelschap van zijn griffier, die een schrijfmachine voor zich had.

Voor den rechter-commissaris lagen eenige voorwerpen, alle van kleine labelen voorzien, die er met een dun touwtje aan waren bevestigd.

Dat waren de stukken van de overtuiging....

Er waren twee deuren in het vertrek, en bij ieder daarvan stond een agent van politie op post.

Op een afstand van ongeveer een meter voor de groene tafel was een houten bank geplaatst, waarop de beschuldigde moest plaats nemen, en een weinig meer terzijde bevond zich een houten hekje, bestemd voor de getuigen.

De twee agenten geleidden de jonge zangeres, die zich thans nauwelijks overeind kon houden, naar de bank, en namen toen achter haar plaats.

De commissaris, die ijverig in een kleinen stapel papieren gesnuffeld had, richtte zich nu op, nam zijn lorgnet af, en keek de vrouw tegenover hem doordringend aan.

Toen begon hij met een scherp klank in zijn stem:

„Uw naam?”

„Helene Macduff.”

„Gij heet dus niet Spolatti?”

„Dat is mijn theaternam.”

„Uw ouderdom?”

„Zeven en twintig jaar!”

„Waar geboren?”

„In Liverpool!”

„Beroep?”

„Opera-zangeres!”

„Gij weet waarom wij u hier hebben laten komen?”

„Ja.”

„Gij wordt beschuldigd, in den afgelopen nacht graaf Dunmore in zijn woning te hebben vermoord!”

De zangeres boog het hoofd, en brandende tranen sprongen in haar oogen, terwijl zij nauwelijks hoorbaar antwoordde:

„Ik wilde het niet doen — het was mijn schuld niet! Hij tartte mij — hij beledigde mij op gruwelijke wijze — hij bespote mij!”

„Gij bekent dus?”

„Ik deed het,” antwoordde de zangeres, en zij barstte in hartstochtelijk snikken los, dat haar geheel lichaam deed schokken.

„Deel het ons mede! Verberg mij niets!” hernam de rechter na eenigen tijd. „Het kan wellicht in uw eigen belang zijn, als gij niets anders dan de waarheid spreekt.”

„Dat zweer ik!” antwoordde de jonge vrouw.

„Zeg mij eerst — hadt gij het opzet, graaf Dunmore te dooden?”

„Nee, dat zweer ik bij het hoofd van mijn kind!” antwoordde Helene Macduff op hartstochtelijken toon.

„Gij hadt niettemin een revolver bij u?”

„Dat is zoo — maar ik draag het wapen bijna altijd, en ik had het bij mij gestoken, omdat ik Dunmore maar al te goed kende, en omdat ik mij in geval van nood wilde verdedigen!”

„Vertel ons dan wat gij gedaan hebt, van gisteravond acht uur af!”

De beschuldigde scheen moeite te hebben haar gedachten te verzamelen, en begon toen:

„Ik reed om zeven uur naar den schouwburg met mijn kamenier, die mij altijd bij het kleeden behulpzaam was. Ik kwam er om ongeveer half acht, en begon mij dadelijk te kleeden. Gisteravond werd „Faust” weder opgevoerd, en ik was om half twaalf pas gereed. Ik verkleedde mij spoedig weder, en zeide aan Anne Fleet, mijn kamenier, dat zij zich maar alleen naar het hotel moest begeven, en zich terruste begeven, daar ik waarschijnlijk pas later zou thuis komen. Ik had reeds een huurauto besteld en reed daarmee naar het huis van graaf Dunmore. Een bediende, die juist op het punt stond, zich ter ruste te begeven, opende de deur, en weigerde eerst mij bij zijn meester toe te laten. Ik drong echter zoolang aan, dat hij er eindelijk in toestemde, den graaf van mijn bezoek op te hoogte te brengen. Een minuut later stond ik tegenover hem in zijn werkkamer. Ik bezocht hem om brieven van hem terug te eischen, die ik hem in vroeger jaren als onervaren meisje had geschreven — en

later ook nog, toen ik moeder moest worden van zijn kind! O, het is afschuwelijk om dit alles te zeggen! Kunt gij het mij niet besparen?”

„Helaas niet, madame!” antwoordde de commissaris op ernstigen toon. „En ik herhaal u dat het voor uw bestwil is, als gij niets overslaat. Ga voort dus.”

„Ik vroeg hem mijn brieven, hij weigerde ze! Hij lachte mij in het gezicht uit — hij deed het afschuwelijkste wat een man kan doen jegens een vrouw, hij twijfelde er aan, of hij destijds wel de eenige geweest was, die mijn liefde had bezeten, of hij werkelijk de vader van mijn kind was! Toen zag ik bloed voor mijn oogen — voor ik het wist hield ik mijn revolver in de hand! Hij scheen te schrikken, en trok snel een lade open, waarin zich mijn brieven moesten hebben bevonden — maar ik was als een getergde leeuw, ik haalde den trekker over — het schot klonk — ik had hem midden in de borst getroffen! Waanzinnig van ontzetting zag ik wat ik gedaan had — de revolver gleed uit mijn hand — ik ijlde als een dwaas weg, bereikte de vestibule, rukte de deur open, en stond op straat. De chauffeur van de huurauto wachtte nog altijd op mij — ik gaf hem het adres van mijn hotel op. Zooals ik gelast had, had Anne zich reeds ter ruste begeven — en ik ontkleedde mij werktuigelijk nog altijd met het afschuwelijke tafereel voor mijn oogen. Ik legde mij te bed — maar hoe had ik kunnen slapen? Pas tegen half acht viel ik in een koortsachtige sluimering — en daaruit wekte mij Anne, die mij kwam zeggen, dat ik op moest staan — en ik begreep dadelijk dat men mij kwam arresteeren!”

Eenigen tijd hoorde men niets anders dan het razend snelle tikken van de schrijfmachine.

Toen werd het stil.

De commissaris had zijn oogen niet van de beklagde afgewend, en toen zij haar verhaal geëindigd had, begon hij opnieuw:

„Hoe kwaamt gij er bij, den graaf op zulk een laat uur op te zoeken?”

„Men vindt hem overdag bijna nooit thuis!”

„Wanneer kwam het denkbeeld bij u op?”

„Tijdens de voorstelling!”

De commissaris strekte zijn hand naar een kleine revolver met een paarlemoeren kolf uit, liet de beschuldigde het wapen zien, en vroeg:

„Herkent gij deze revolver als uw eigendom?”

„Ja.”

„Gebruikt gij ze vaak?”

„Zeer zelden! Waartoe ook?”

„Hebt gij leeren schieten?”

„Vroeger, als jong meisje deed ik er wel eens aan!”

„Waar hebt gij Dunmore leeren kennen?”

„Ten huize van mijn ouders!”

„Te Liverpool dus?”

„Ja.”

„Heeft hij aanstonds geweigerd het kind te erkennen — u te huwen?”

„Pas eenige maanden voor mijn kindje ter wereld kwam wist ik het als iets zekers, dat hij mij zou verstooten!”

„Hoe gedroegen uw ouders zich ten aanzien van de zaak?”

„Zij joegen mij weg!” antwoordde de zangeres op heeschen toon, en haar bleek gelaat vertrok krampachtig. „Mijn vader was zeer streng en rechtzinnig. Het scheelde weinig of hij had mij doodgeslagen, toen hij achter de waarheid kwam! Hij joeg mij weg alsof ik een dienstmeid was — en van de weelde, die ik altijd in ons huis genoten had, verviel ik zonder overgang tot de bitterste armoede! Maar Goddank — de natuur had mij een goede stem gegeven — ik wist het hoofd boven water te houden, ondanks alles, ik ontmoette een braven man, die mij instaat stelde mijn studies te voltooien — ik maakte naam!”

„Hadt gij graaf Dunmore nog eens teruggezien na de scheiding?”

„Nooit voor eergisterenavond! Toen herkende ik hem eensklaps, tijdens de voorstelling, terwijl hij met een mooie jonge vrouw in een loge zat. En dat is de reden, waarom ik flauw gevallen ben!”

Dubec 3 is **De** Cigaret

HOOFDSTUK V.

De revolver.

Een oogenblik later werd de beklagde weder weggeleid, en het verhoor van de getuigen nam een aanvang.

Het eerst kwam Anne Fleet aan de beurt, die met een auto uit het hotel was gehaald, en zeer verbaasd en verschrikt was, toen daar plotseling twee detectives voor haar stonden, die haar verzochten, hen dadelijk te willen volgen.

Maar de schrik steeg tot ontzetting, zoodra zij begreep, waarom men haar meesteres had gevangen genomen.

En weer ging dit gevoel over in doffe berusting en diepe smart toen zij vernam, dat haar meesteres reeds bekend had.

Met bleek gelaat stond zij in de getuigenbank en het verhoor begon.

Nadat zij naam, ouderdom en geboorteplaats had moeten opgeven, vroeg de rechter-commissaris:

„Hoe lang zijt gij in dienst bij madame Spolatti?”

„Vier jaren, mijnheer!”

„Hebt gij het goed bij haar?”

„Heel goed! Zij is altijd een engel voor mij geweest!”

„Herkent gij deze revolver?”

„Ja, het is de hare!”

„Wanneer hebt gij dit wapen voor het laatst gezien?”

„Gisteravond!”

„Waar was het toen?”

„In de handtasch van mijn meesteres!”

„Hebt gij het haar ooit zien gebruiken?”

„Nooit! Zij had het wel altijd bij zich, want zij was een weinig zenuwachtig en heel bang voor inbrekers en dieven — omdat zij zulk een fraaie collectie juweelen bezit!”

„Waar was het wapen, toen uw meesteres den schouwburg verliet?”

„Zij had het in haar mantelzak laten glijden.”

„Weet gij soms of het wapen geheel geladen was — ik bedoel, of alle kamers van het magazijn een patroon bevatten?”

„Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer! Ik heb het mijn meesteres maar zelden zien gebruiken — ik was er ook liever niet bij, want ik ben altijd bang geweest voor vuurwapens.”

„Wanneer deelde uw meesteres u gisteravond mede, dat zij voornemens was, zich naar graaf Dunmore te begeven?” vroeg de commissaris, terwijl hij Anne Fleet doordringend aankeek.

„Dat heeft zij mij in het geheel niet gezegd, mijnheer!” luidde het verwonderde antwoord. „Mevrouw zei alleen, toen ik haar hielp bij het uitkleeden, dat ik naar het hotel terug kon gaan en mij ter ruste kon begeven.”

„Verwonderde u dat niet? Was uw meesteres gewoon om zulke dingen te doen?”

„Zeker niet! Zij soupeerde somtijds na afloop van de voorstelling met eenige collega's, maar dat gebeurde zelden. Ik was dan ook wel wat verbaasd, maar ik dacht, dat mevrouw een afspraak had met vrienden en ik deed, zooals zij gezegd had.”

„Wanneer kwam mevrouw thuis?”

„Ik weet het niet — ik sliep!”

„Gij zijt dus in het geheel niet wakker geworden door haar thuiskomst?”

„Neen.”

„Was u iets bekend van een nauwe betrekking tusschen graaf Dunmore en uw meesteres?”

„Daarvan wist ik niets!”

„Wist gij dan ook niet dat madame Spolatti een kind had?”

„O ja, dat wist ik zeer goed! Ik heb den kleinen Edward heel vaak gezien. Wanneer mevrouw maar even kon, nam zij den jongen bij zich — maar dat kon niet dikwijls gebeuren, omdat zij in den laatsten tijd veel moest reizen.”

„Waar bevindt die knaap zich nu?”

„Bij zijn pleegouders, in Dublin.”

De commissaris dacht nog even na en zeide toen:

„Het is goed — gij kunt weder gaan, maar gij zult u ter beschikking van de justitie moeten houden!”

Anne Fleet vertrok, haar zakdoek tegen de oogen gedrukt en haar plaats werd ingenomen door den coroner, die de lijkschouwing verricht had.

Na de gebruikelijke formaliteiten begon de commissaris opnieuw zijn vragen te stellen.

Hij nam weder de kleine revolver met de paarlemoeren kolf ter hand, bekeek het wapen, speelde er even mede, en vroeg toen, terwijl hij het den lijkschouwer toestak:

„Wat dunkt u, mijnheer — kan de wonde in de borst van het slachtoffer door een kogel uit dit wapen zijn veroorzaakt?”

De coroner bekeek het wapen van alle kanten, opende het, nam er een patroon uit, bekeek ook die zorgvuldig en antwoordde toen:

„Voor zoover ik verstand heb van vuurwapens, zou ik uw vraag bevestigend willen beantwoorden, mijnheer!”

„Beschrijf mij de wonde eens!”

„De kogel is binnengedrongen in de borst, ter hoogte van den hartkuil en heeft het lichaam dicht onder het schouderblad weder verlaten.”

„Het projectiel is dus niet teruggevonden?”

„Neen, mijnheer! Het wondkanaal was zeer regelmatig, daar de kogel nergens tegenstand ontmoet had en verliep in schuinsche richting. Volgens mijn oordeel moet er dus een van deze dingen zijn geschied — het slachtoffer moet achterover in een stoel hebben gelegen toen de kogel hem trof, of degeen die het schot loste, moet dat in geknielde houding hebben gedaan!”

De commissaris fronste even de wenkbrauwen en zeide:

„De beklagde verklaarde zoeven, dat zij stond, toen zij het schot loste en dat het slachtoffer juist een lade opentrok, waarin hij haar brieven bewaarde.”

„Dat moet hij dan zittende gedaan hebben!” hernam de coroner met vaste stem.

„Een oogenblik!” zeide de commissaris.

Hij wendde zich tot een van de agenten en beval hem de beklagde weder binnen te brengen.

Enkele oogenblikken later stond Helene Macduff weder tegenover den commissaris.

„Zeg mij spoedig, mevrouw, in welke houding graaf Dunmore zich bevond, toen de kogel hem trof.”

„Hij stond voor zijn schrijfbureau!”

„Weet gij zeker, dat hij stond?” riep de coroner verwonderd uit.

„Ik ben er volkomen zeker van!” antwoordde de jonge vrouw. „Maar ik smeed u — stel mij geen verdere vragen — ik gevoel, dat ik zal bezwijken! Om Godswil, laat mij met rust! Ik heb immers bekend, ik schoot hem neer — wat doen al deze bijzonderheden er toe?”

De commissaris haalde even de schouders op.

Hij was in het vak vergrijsd en het was zijn plicht, om al deze vragen te stellen, ook al had de beklagde reeds bekend.

De wet volgde nu eenmaal een kronkelpad en dat pad moest men volgen of men wilde of niet!

De beklagde werd dus weder weggeleid en zij moest ditmaal door twee agenten worden ondersteund.

Zoodra de deur weder achter haar was dichtgevallen, wendde de commissaris zich tot den lijkschouwer en vroeg:

„Wat hebt gij hierop te zeggen, mijnheer?”

„Ik zeg alleen, dat de vrouw zich moet vergissen! De graaf en de beklagde zijn bijna even groot. Wanneer iemand met een pistool schiet, dan houdt hij het wapen onveranderlijk ter hoogte van zijn schouder, misschien een weinig lager. Ik maak alleen een uitzondering voor de Mexicaansche cow-boys, die menigmaal zeer juist weten te schieten, met de revolver in hun broekzak, of door hun zakdoek heen, die zij ter hoogte van hun maag houden. Iets dergelijks kunnen wij hier natuurlijk onmogelijk aannemen.”

De commissaris haalde de schouders weder op en hernam:

„Dan heeft zij zich natuurlijk vergist. Het doet er ook weinig toe. Nu nog enkele vragen, mijnheer. Geloof gij, dat de wonde aanstonds doodelijk is geweest?”

„De getroffene kan hoogstens vijf minuten na het doodelijk schot hebben geleefd! Het bloedverlies was zeer groot, en de kogel trof een van de voornaamste bloedvaten!”

„Geloofst gij dat hij nog gesproken kan hebben?”

„Dat is volkomen buitengesloten. De kogel heeft de luchtpijp doorboord.”

„Dan dank ik u voorloopig, mijnheer! Ik hoop nog heden uw rapport te mogen ontvangen.”

„Ik zal er voor zorg dragen.”

De lijkschouwer boog en de derde getuige, een bekend gewermaker en wapenfabrikant, werd binnengeropen.

Nadat hij de gewone vragen beantwoord had, stak de commissaris hem de kleine revolver toe en zeide:

„Wees zoo goed, mijnheer Greenwood, en zeg mij uw oordeel eens over dit wapen.”

De gewermaker bekeek de revolver van alle kanten, liet hem open klappen, trok den korten laadstok uit het magazijn, onderzocht de veiligheidsinrichting, bekeek den loop van binnen door een blaadje papier voor het ondereinde te houden en door den mond en antwoordde eindelijk:

„Een zeer goed wapen! Vervaardigd in de fabriek van Smith & Wesson. Weinig gebruikt en niet heel goed onderhouden. De draaiende deelen zijn zelfs hier en daar verroest, maar toch weigert het magazijn nimmer. De veiligheidspal zat vast, toen gij mij het wapen in handen gaaft. Er bevinden zich op dit oogenblik vier patronen en een leege huls op de revolver. Tusschen deze ledige huls en de eerste scherpe patroon is een van de zes kamers ledig.”

„Uw uiteenzetting is zeer duidelijk, mijnheer Greenwood. Wat dunkt gij van de kogels?”

„Een geblindeerde kogel, zooals ook een Browning of een Mauser-pistool ze verschiet!”

„Geloofst gij, dat de kogel, door deze revolver afgeschoten, het lichaam van een man kan doorboren?”

„Alleen dan, als hij van niet op te verren afstand wordt afgeschoten — hoogstens twee of drie meter.”

„Veroorzaakt zulk een kogel een glad wondkanaal?”

„Ja, tenzij het projectiel op zijn weg harde deelen ontmoet, zooals beenderen en ribben.”

„Gij zeidet mij zooeven dat de veiligheidspal is

ingeschoven. Het wapen kon dus niet gebruikt worden, toen ik het u aangaf?”

„Onmogelijk — daartoe zou men de pal eerst weder uit moeten trekken!”

„Het behoort eigenlijk niet tot uw competentie, mijnheer Greenwood — veeleer zou men een psychiater daarover moeten oordeelen, maar zeg mij toch eens of gij gelooft, dat iemand, die een medemensch gedood heeft, koelbloedig genoeg blijft, om zijn wapen weder onschadelijk te maken, door de pal terug te schuiven?”

De gewermaker dacht even na en antwoordde toen:

„Ik zou zeggen dat dit voor een groot gedeelte afhangt van de omstandigheden, waaronder de misdaad gepleegd wordt! Een man, die lang van te voren een moord beraamt, blijft vaak zeer kalm en ik zou mij er in kunnen denken, dat hij de pal terugschuift, teneinde te beletten, dat het magazijn rond draait, alvorens hij het wapen weder in zijn zak steekt, vooral wanneer hij gewend is er veel mee om te gaan.”

De commissaris schudde een weinig verdrietig en ongeduldig het hoofd en hernam:

„Van dat alles gaat hier niets op, mijnheer! Ten eerste was het een vrouw, die de daad pleegde, ten tweede werd zij in drift volbracht en ten derde was zij juist in het geheel niet gewend, met een vuurwapen om te gaan! Laat ik er ten overvloede aan toevoegen, dat zij in haar ontzetting het wapen, onmiddellijk na te hebben geschoten, van zich afwierp! Het is door de detectives in de werkkamer van den graaf op den vloer gevonden.”

„Ja, dat verandert de zaak!” riep Greenwood uit. „In dat geval — ik ben wel geen zielkundige — maar ik zou zeggen, dat het dan een hooge uitzondering is, als iemand kalm genoeg blijft, om zulk een beweging te maken!”

Een oogenblik heerschte er zwijgen in het vertrek van den commissaris en daarop richtte deze zich weder tot den agent bij een der deuren en zeide kortaf:

„Stafford en Greyslope.”

De agent verliet het vertrek en een oogenblik later traden de beide detectives binnen.

„Wie uwer heeft de revolver opgenomen?” zoo wendde hij zich dadelijk tot de beide politiemannen.

„Dat deed ik, mijnheer!” antwoordde Stafford.

„Wat hebt gij met het wapen gedaan, nadat gij het hebt opgeraapt?”

„Niets, mijnheer!” antwoordde de detective verbaasd. „Ik heb het even bekeken en daarop heb ik het dadelijk in mijn zak laten glijden!”

„Zonder u er van te overtuigen of het gebruikt was?”

„Zeker! Dat laten wij steeds over aan den commissaris!”

„Het is goed, gij kunt gaan!”

De commissaris draaide ongeduldig met zijn duimen over elkander, want het was hem blijkbaar onaangenaam, dat alles minder vlot liep, dan hij oorspronkelijk gedacht had.”

Inderdaad er hadden zich eenige feiten voorgedaan, die hij niet goed kon begrijpen, al was het natuurlijk buiten twijfel, dat Helene Macduff de misdaad had gepleegd.

Waarom zou de vrouw ook bekend hebben, wanneer niet zij, maar een ander bijvoorbeeld den moord had gepleegd?

Trouwens, — al had zij niet bekend, haar schuld stond vast!

Aanstonds zou de bediende voorkomen, die haar de deur had geopend, en diens getuigenis zou haar moeten vernietigen!

Greenwood kon zich weder terugtrekken, de revolver werd weder op tafel gelegd — en de commissaris begon opnieuw met zijn duimen te draaien.

Daarop beval hij, dat de bediende van den graaf voor hem werd geleid, en deze deelde hem, zooals hij ook verwachtte, mede, dat hij den nacht te voren om iets over twaalfen, de deur had geopend voor Helene Macduff, die hij herkend had, omdat hij een paar malen naar de opera was geweest en haar had hooren zingen.

Op de vraag, of hij dit nachtelijke bezoek niet zeer eigenaardig had gevonden, antwoordde de man, dat hij niets anders dacht, of de dame was het liefje van zijn meester en hij had zich dan ook naar zijn kamer begeven op de vierde verdieping van het

groote huis gelegen, nadat hij het bezoek had aangekondigd.

De dame was hem echter zoo dicht op de hielen gevolgd, dat zij reeds in het vertrek van zijn meester stond, nog vóór hij had kunnen zeggen, dat iemand den graaf wenschte te spreken.

De commissaris had aandachtig naar deze uiteenzetting geluisterd en vroeg nu:

„De bedienden gaan immers gewoonlijk om twaalf uur naar bed?”

„Ja, mijnheer!”

„Hoe kwam het, dat gij dan nog op waart?”

„O, het was maar een paar minuten over twaalfen en ik wilde mij juist naar mijn kamer begeven!”

„Werkte de graaf dikwijls nog zoo laat in den nacht?”

„Nooit!”

„Kunt gij mij zeggen, waarom hij het dan gisteravond wel deed?”

„Neen! Ik denk, dat hij ook wel spoedig naar bed zou zijn gegaan.”

„Was hij den geheelen avond thuis geweest?”

„Van negen uur af!”

„Zeide hij u, dat hij nog iemand verwachtte?”

„Hij zeide het mij niet — maar ik denk van wel, want hij beval mij Malaga en biscuits, benevens sigaretten op zijn kamer te brengen!”

„En daaruit leidt gij af, dat hij nog iemand verwachtte?”

„Ja! Mijnheer dronk nooit iets van dien aard, als hij alleen was — en zeker at hij geen biscuits! Hij rookte ook nooit anders dan Regalias. Van sigaretten kreeg hij hoofdpijn.”

De commissaris liet zich achterover in zijn stoel vallen en fronste de wenkbrauwen.

„Alweder een zonderlinge omstandigheid, die niet klepte, met wat de beklagde zooeven gezegd had — die niettemin volstrekt geen reden had, nu zij eenmaal bekend had, om iets anders dan de strikte waarheid te zeggen.”

HOOFDSTUK VI.

De bedienden.

Na eenigen tijd te hebben nagedacht, hernam de commissaris:

„Ontving uw meester des avonds wel eens damesbezoek?”

„Enkele malen, mijnheer!”

„En liet hij u dan ook Malaga, biscuits en sigaretten brengen?”

„Dikwijls — het hing van den smaak van de dames in kwestie af. Soms bleven zij soupeeren, en dan moesten wij voor alles zorgen — wijn, champagne, kreeft en oesters, en zoo meer.”

„Heeft uw meester ooit gesproken over madame Spolatti in uw tegenwoordigheid?”

„Nooit!”

„Het is u dus niet bekend, dat hij in nauwe betrekking tot haar had gestaan?”

„Daar wist ik niets van!”

„Is er gisteravond nog iemand anders bij uw meester op bezoek geweest?”

„Niemand!”

„Kunt gij dat met zekerheid zeggen? Kan geen van de andere bedienden de deur voor een bezoeker geopend hebben?”

„Nee, dat is mijn werk! Er is trouwens niet gescheld, dat weet ik zeker!”

De commissaris schudde het hoofd en men had hem zachtjes binnensmonds hebben kunnen hooren mompelen:

„Hij verwachtte haar dus wel degelijk! Zou zij dus gelogen hebben? Maar waarom dan? Gelooft zij misschien, dat daardoor haar zaak zou verergeren?”

Hij snuffelde weder even in zijn papieren en hernam:

„Hoeveel bedienden zijn er in huis behalve gij?”

„Behalve ik zijn er nog drie die in huis slapen, de butler, de kamerbediende en de kok.”

„Hadden zij zich allen reeds ter ruste begeven, toen gij die dame binnenliet?”

„Ja, al minstens een half uur geleden!”

„Dat was vroeger dan gewoonlijk?”

„Mijn meester had ons allen reeds om half twaalf verlof gegeven om te gaan slapen.”

„En toch verwachtte hij nog iemand?” riep de commissaris verbaasd uit.

„Dat heb ik niet gezegd, mijnheer!” hernam de bediende snel.

„Gij niet — maar het blijkt uit de omstandigheden, dat gij juist dezelfde zaken hebt moeten binnen brengen, welke u meester steeds liet opdisschen wanneer hij damesbezoek verwachtte!”

De bediende haalde onmerkbaar de schouders op, maar hij deed er het zwijgen toe.

„Vertel mij nu eens, vriend, wat er geschiedde, nadat gij door het schot opgeschrikt werd.”

„Ik was in mijn kamer, mijnheer, en ik was juist begonnen met mij te ontkleeden toen ik het schot hoorde.”

„Is dat mogelijk op de plek, waar gij u toen bevond?”

„Dat schijnt wel zoo! Ik hoorde het tenminste heel duidelijk. Natuurlijk was mijn eerste gedachte — dat moet de vrouw gedaan hebben, die ik zooeven binnenliet! Ik trok haastig mijn pantalon weder aan, greep een blaker en ijde de trap af en de gang door om vervolgens de kamer van mijn meester binnen te treden. Hij lag uitgestrekt achter zijn schrijfbureau — of liever er voor — en het bloed vloeide in een golf uit zijn borst. Ik trachtte hem

nog op te richten, maar ik bespeurde tot mijn schrik spoedig, dat het leven reeds geweken was."

"Uw meester zat niet in zijn schrijfstoel, niet-waar?"

"Ik zeg u, dat hij op den grond lag uitgestrekt, op zijn rug."

"Denkt gij dat hij uit den stoel gegleden kan zijn, na te zijn getroffen?"

"Dat is bijna onmogelijk — de stoel stond een heel eind verder — minstens twee meter van hem verwijderd."

De commissaris bromde iets onverstaanbaars en beval toen:

"Ga voort!"

"Zoodra ik mij had opgericht, begon ik om hulp te roepen en het duurde niet lang of Barney verscheen."

"Wie is dat?"

"De kamerbediende. Ook hij had zich in allerijl aangekleed, wakker geworden door het revolver-schot."

"Waar slaapt hij?"

"Op dezelfde verdieping als ik, maar nog wat verder van de werkkamer van mijn meester af."

"Wat deedt gij toen?"

"Ik trad aanstonds op de telefoon toe, om te politie te waarschuwen."

"Vervolgens?"

"Vervolgens belde ik den geneesheer van mijn meester op, maar zijn huishoudster deelde mij mede, dat hij juist een kwartier te voren voor een zeer ernstig geval door een collega was gehaald. Toen ik van de telefoon weder midden in het vertrek trad, zag ik daar een revolver liggen."

"Hebt gij de revolver aangeraakt?" vroeg de commissaris gretig.

"Nee, dat durfde ik niet! Ik wilde wachten, tot de politiebeambten kwamen. En daarop verliet ik de kamer, in de hoop, dat ik de moordenares misschien nog zou kunnen achterhalen! Ik ging de trappen af, liep door de vestibule, maar zag daar reeds, dat ik te laat was — de voordeur stond open!"

"Ik dank je, vriend!"

En de commissaris zond ook dezen getuige weg, verdiepte zich weder in zijn paperassen en liet Barney, den kamerbediende, voor zich komen, die de verklaringen van zijn collega in alle deelen bevestigde.

Vervolgens kwamen er nog eenige getuigen van minder belang aan de beurt en daarmede waren de verhooren voor dien middag afgelopen.

Reeds in de avondbladen stonden lange verslagen van het verhoor, want het Engelsche publiek is verzot op dergelijke zaken — en de naam van de ongelukkige jonge vrouw werd zonder mededoogen aan de openbare bespreking prijsgegeven en door het slijk gesleurd.

Niemand twijfelde er natuurlijk ook maar een oogenblik aan, of haar zaak zou binnen enkele dagen berecht zijn!

De kwestie was al zeer eenvoudig en de jury behoefde niets anders te doen, dan het „schuldig" uit te spreken.

Het spreekt van zelf, dat Raffles en Charly deze verslagen met de grootste aandacht lazen.

Zij bevonden zich toen in de launge van het Hotel Cecil, de conversatie-zaal, die, volgens het Engelsche gebruik, niet alleen ten dienste is van de logeer-gasten, maar ook van iederen bezoeker, die er maar wil binnentreden.

Zij zaten in een stil hoekje en konden dus met elkander praten, zonder dat anderen hoorden, wat zij zeiden.

Raffles, die het verslag in de „Daily Mail" had gelezen, waarin het ruim drie kolommen besloeg, liet het blad op zijn knieën zinken, vlijde zich achterover in zijn gemakkelijken stoel en sloot de oogen.

Het duurde wel een half uur voor hij ze weder opende, en op zachten toon tot Charly zeide:

"Dat zij de misdaad gepleegd heeft, kan helaas niet betwijfeld worden — en toch zijn er in deze geheele zaak geheimzinnige elementen, die nog op-heldering behoeven! Ik heb uit het verslag van het verhoor eenige punten goed vastgehouden. Om te beginnen schijnt het wel bijna vast te staan, dat graaf Dunmore gisterennacht bezoek verwachtte — en naar alle waarschijnlijkheid bezoek van een dame! Dat moet dan zijn minnares zijn geweest — en waarschijnlijk een nieuwe aanwinst! Een man, die er reeds eenigen tijd een maitresse op nahoudt, laat haar meestal niet meer op zulk een romantische wijze laat in den avond in zijn woning komen. Hoe het ook zij — voor mij staat het vast, dat het niet Helene Macduff was, die hij verwachtte."

"Misschien heeft zij hierin gelogen, Raffles!"

hernam Charly op zachten toon. „Zij heeft misschien gedacht dat het haar schuld zwaarder zou maken, als de rechter kon vaststellen, dat het slachtoffer haar verwachtte.”

„Dat zou niet onmogelijk zijn — maar dan zou ook de getuige Anne Fleet moeten liegen en zich daardoor aan een zeer zware straf blootstellen! Wanneer haar meesteres inderdaad een afspraak had met iemand, dan zou zij het wel aan haar kamenier hebben medegedeeld, die volkomen in haar vertrouwen scheen te zijn, al was de jonge vrouw dan ook alles behalve praatziek. Maar ik vraag je, of dit natuurlijk zou zijn? Kun jij je er indenken, dat een vrouw des nachts den man gaat opzoeken, dien zij den dag te voren de deur heeft gewezen, dien zij haat en veracht? Dat strijdt tegen alle logica! Het verslag bevat onder andere ook het verhoor van den kellner, die door den verslaggever van de Times verrast werd, toen hij in gebukte houding voor haar deur stond te luisteren, en aldus getuige was van de twist tusschen Helene Macduff en haar verleider. Ik acht het eenvoudig uitgesloten, dat onder zulke omstandigheden een vrouw, den man, die haar zoo diep ongelukkig heeft gemaakt, gaat opzoeken — om een andere reden dan om hem te dooden of haar compromitterende brieven terug te vragen — of beide.”

„Laat het dan een andere vrouw geweest zijn, Raffles, die door Dunmore werd verwacht! Waarom is zij dan niet gekomen?”

„Wie zegt je, dat zij niet gekomen is?”

„Wat is dat nu? Dan zou de bediende haar toch hebben moeten binnenlaten?”

„Dat is volstrekt niet noodzakelijk, mijn waarde! Integendeel, als die Dunmore ook nog maar een greintje ridderlijkheid bezat, dan heeft hij er natuurlijk zijn bediende niet in gehaald, althans wanneer de vrouw geen gewone cocotte was — en daarop bestaat al zeer weinig kans. Dat was niets voor Dunmore, trotsch, rijk en knap en die steeds prat placht te gaan op zijn overwinningen!”

„Alles goed en wel, — maar hoe had zij dan binnen moeten komen?”

„Door dezelfde zijdeur, welke ik had willen gebruiken bij onze nachtelijke onderneming, die zoo ontijdig werd afgebroken!” antwoordde Raffles kalm.

„En het tuinhek dan?”

„Het tuinhek zal wel hebben opengestaan!”

„Neem mij niet kwalijk, Raffles, maar nu geloof ik toch, dat je de zaak willens en wetens ingewikkelder maakt dan zij is!” hernam Charly na eenigen tijd. „Wij hebben de bekentenis van de ongelukkige Helene, wij hebben de revolver, wij hebben de wonde — kortom, er valt volstrekt niet te twifelen!”

„Ik twijfel dan ook niet, Charly — helaas!” hernam Raffles ernstig. „En toch houd ik vol, dat de zaak niet zoo eenvoudig schijnt! Je hebt daar zoeven de revolver genoemd. Dat is al een vreemde kwestie op zichzelf! De gewermaker Greenwood, wiens bekwaamheid en kennis toch wel niemand in twijfel zal brengen, is zeer pertinent in zijn verklaring, dat de veiligheidspal was ingeschoven, toen de commissaris hem het wapen in handen gaf! Zooals hij het daar kreeg, was het eenvoudig onbruikbaar. Men zou vruchteloos aan den trekker getrokken hebben — het kogelmagazijn zou toch niet hebben rondgedraaid en de haan zou niet hebben gewerkt! En nu is het vreemde, dat men tot dusverre nog niemand heeft kunnen vinden, die iets aan het wapen gedaan heeft, nadat de moordenares het had weggegooid! Kun jij je dat verklaren?”

„Er is maar een verklaring, Raffles — zij moet het zelve hebben gedaan!”

„Zij verzekert beslist van niet, Charly!”

„Dan moet zij zich vergissen! Of wel, zij heeft het gedaan zonder het zelf te weten!”

„Daarop antwoord ik het volgende, mijn waarde: Greenwood heeft verklaard, dat het wapen een weinig verroest was, en dat de pal vrij stroef werkte! Men kon haar slechts met moeite heen en weer bewegen. Het is dus bijna niet aan te nemen, dat het kleine knopje bijvoorbeeld is blijven haken aan haar goed, of dat het onder het vallen, of bij het neerkomen op den vloer vanzelf is verschoven.”

„Maar Raffles, iets dergelijks moet toch gebeurd zijn!” riep Charly een weinig ongeduldig. „Het kan immers niet anders. Er is een schot mee gelost — toen de wapenhandelaar de revolver onderzocht, was de pal gesloten — iemand moet er dus met de vingers aan zijn gekomen, het kan niet anders! Ik vraag mij slechts af, wie dat gedaan kan hebben!”

„En als wij dat wisten, Charly, zouden wij als tweede vraag kunnen stellen, met welk doel die iemand dat wel deed!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Maar laten wij nu even die kwestie

van de pal laten rusten! Ik zou je willen wijzen op de eigenaardige tegenstrijdigheid tusschen de verklaringen van den coroner en die van de beklagde!"

„Wat bedoel je?"

„De lijkschouwer geeft het verloop van het wondkanaal aldus aan — de kogel is in den hartkuil binnengedrongen en vlak onder het linkerschouderblad weder uit het lichaam getreden. Dat wil zeggen, dat de kogel zijn weg door het lichaam schuin heeft genomen. Welnu, daaruit leidt de coroner terecht af, dat de man of in den stoel moet hebben gelegen, of dat de moordnares het wapen zeer laag heeft gehouden, of in knielende houding heeft geschoten. Beginnen we met een stoel. De bediende, de huis-knecht Kelly, is zeer pertinent in zijn verklaring, dat hij het lichaam op ruim twee meter afstand van den stoel vond, die door Dunmore waarschijnlijk zelf van te voren was terzijde geschoven. Hij kan er niet uit gegleden zijn en toen nog een eind zijn voortgekropen, want in dit geval had men hem onmogelijk op zijn rug uitgestrekt kunnen vinden en bovendien was de wonde bijna aanstonds doodelijk. Ten overvloede is het zeer weinig aannemelijk, dat een man, die een heftig gesprek voert met een vrouw, die hem bedreigt, languit in zijn stoel ligt! Nu wat de houding bij het schieten betreft. Terecht heeft Greenwood de opmerking gemaakt, dat een vrouw nimmer zal knielen om een schot te lossen. Waarom zou zij ook in hemelsnaam? Zij schiet met gestrekte arm, bijna zonder te mikken! Denk eens aan den moordaanslag van mevrouw Caillaux op den directeur van de Figaro; deze werd ook in zijn werkkamer gedood, ook achter zijn bureau staande.

Welnu, de moordnares heeft recht voor zich uit geschoten, tot twee of drie malen toe en dat toonde de wonde ook duidelijk aan! Zoo gaat het in alle gevallen toe. En daarom vraag ik mij vruchteloos af, waaraan die zonderlinge schuine richting van het wondkanaal is toe te schrijven."

Charly haalde de schouder op en zeide:

„Het is meer dan ik je zeggen kan! Wie weet is zij wel uitgegleden en heeft zij, languit liggende op den vloer, op het slachtoffer geschoten!"

„Kom, kom, mijn waarde — nu spreek je wartaal! Lieve hemel, dat doen Indianen in de Canadeesche prairie, of wel Kozakken, als zij hun liggende paarden als dekking gebruiken, maar dat doet geen enkele Europeesche vrouw, en zeker niet van het temperament van Helene Macduff, zelfs niet, als zij, zooals jij veronderstelt, is uitgegleden! Het onderwerp is te ernstig om er den spot mee te drijven, maar anders zou ik wel de opmerking willen maken, dat een werkkamer geen ijsbaan is!"

„Dan geef ik het op — dan moet er natuurlijk een andere reden voor zijn!"

„O, denk maar niet, dat ik er al ben!" hernam Raffles. „Ik heb nog meer opmerkingen! Je kunt het verslag hebben gelezen, dat Kelly, zoowel als Barney het schot in hun kamer hebben gehoord! Welnu, volgens de beschrijving was het moordwapen een weliswaar deugdelijke, maar kleine dames-revolver. De kamer was met dikke kleeden en gordijnen behangen. En ik vraag mij af, hoe het mogelijk was, dat een slapend man gewekt werd door een schot uit zulk een wapen, als zijn kamer een verdieping hooger ligt en bovendien in een anderen vleugel van het huis!"

HOOFDSTUK VII.

Het geheim van den kogel.

Daar Charly geen antwoord gaf, vervolgde Raffles:

„Ik zal je eens wat zeggen, Charly — ik stel het grootste belang in deze zaak, die op het eerste gezicht zoo allereenvoudigst lijkt. En daarom zal ik verlot vragen, om de zaak op mijn eigen gelegenheid eens te mogen onderzoeken.”

„Maar mijn hemel — wat valt er te onderzoeken?” riep Charly uit. „De instructie is reeds gesloten, de getuigen zijn allen gehoord, de beklagde heeft bekend, het motief ligt voor de hand — het proces kan over acht dagen beginnen en het zal natuurlijk eindigen met de veroordeeling van de beschuldigde, omdat men hier nu eenmaal niet als in Frankrijk iedere vrouw vrijspreekt, die een zoogenaamde passioneele misdaad pleegt!”

„De zaak zelve mag beslist zijn, Charly — dat zijn de bijkomende omstandigheden niet! Je kunt zeggen wat je wilt — er zijn raadselachtige tegenstrijdigheden en die zou ik gaarne eens nader onderzoeken! Al was het maar de kwestie van de vrouw, die graaf Dunmore verwachtte en die in het geheel niet boven water is gekomen! Kort en goed — ik ga morgen naar Scotland Yard!”

„Als je het dan vast besloten bent, Raffles, dan vraag ik verlot, je te mogen vergezellen.”

„Afgesproken! Ik wist wel, dat jij ook niet volkomen bevredigend zou zijn door de resultaten van de instructie!”

Den volgenden morgen reeds om half tien begaf Raffles zich met Charly Brand naar het hoofdbureau van politie.

De hoofdinspecteur Baxter kende Lord Aberdeen zeer goed en reeds verscheidene malen had hij gretig gebruik gemaakt van de bijzondere gaven van zijne Lordschap als amateur-detective.

Hij had dan ook nauwelijks het doel van de komst

van zijn bezoeker vernomen, of hij gaf hem verlot, de zaak te onderzoeken en vulde daartoe een formulier in, hetwelk hem toegang zou geven tot het huis van de misdaad en op vertooning waarvan men hem de stukken van overtuiging zou moeten laten zien.

Gewapend met dit kostbare document en na Baxter voor zijn vriendelijkheid te hebben bedankt, verliet Raffles in gezelschap van Charly het gebouw van Scotland Yard weder en stapte in de auto, die door zijn trouwen chauffeur Henderson bestuurd werd.

„Naar St. James Square, Henderson!” riep Charly den chauffeur toe, alvorens naast Raffles plaats te nemen.

De rit duurde ongeveer een half uur.

Voor het groote huis stond een agent van politie op post, die de beide vrienden echter aanstonds liet passeeren, toen hij het formulier onder de oogen kreeg.

De bedienden bleken allen reeds vertrokken te zijn uit het huis van de misdaad, op den butler na, die zou blijven tot na de begrafenis en om de bloedverwanten van het slachtoffer te ontvangen en inlichtingen te geven.

Deze, Brain geheeten, ontving Raffles en Charly en bracht hen aanstonds naar de kamer, waar de misdaad gepleegd was.

Het lijk was reeds weggehaald, en naar de slaapkamer overgebracht.

De butler deelde Raffles mede, dat er dien morgen reeds eenige familieleden waren geweest, om de noodige maatregelen voor de begrafenis te treffen.

Er werd op dit oogenblik bij het lijk gewaakt door een bejaarde nicht van den doode, die altijd zeer veel van hem gehouden had.

Maar overigens was er niemand meer in huis. Toen de butler had uitgesproken, vroeg Raffles: „Weet gij zelf iets van de zaak af?”

„Niet veel meer dan ieder ander, Mylord!” antwoordde Brain. „Kelly en Barney kwamen mij waarschuwen, maar toen was alles reeds lang afgeloopen en ik vond mijn meester dood achter de schrijftafel.”

„Geloofst gij dat Kelly het bij het goede eind had, toen hij verklaarde, dat zijn meester minstens twee meter van zijn stoel verwijderd lag?”

„Op zijn minst, Mylord!”

„En had niemand aan dien stoel geraakt?”

„Niemand!”

Raffles wierp Charly een veelbeteekenenden blik toe en vroeg toen opnieuw:

„Heeft men soms nog naar den kogel gezocht, die het lichaam van uw meester weder verlaten heeft?”

„Ja, Mylord, maar zonder iets te vinden!”

„Dan zullen wij nog maar eens opnieuw zoeken!” hernam Raffles. „Het is eigenaardig, maar in zulke schijnbaar eenvoudige zaken gaat de politie wel eens een weinig lichtvaardig te werk. Zij oordeelt, dat zij reeds meer dan genoeg gedaan heeft, door de misdaad te constateeren en de schuldige gevangen te nemen en zij vindt, dat alles uit is van het oogenblik af, dat zij bekend heeft.”

Raffles was achter het schrijfbureau gaan staan, dat schuin in de kamer was geplaatst, dicht bij een grooten erker en richtte toen tot den butler de vraag:

„Was uw meester veel grooter dan ik?”

„Bijna een half hoofd kleiner, Mylord!”

„Dus ongeveer zoo groot als mijnheer Brand, mijn secretaris?”

„Het kan niet meer dan een centimeter gescheeld hebben!”

„Mijnheer Brand, wees dan zoo goed en ga eens hier voor de schrijftafel staan. Hier moet de graaf gevallen zijn, juist op het oogenblik dat hij de lade opentrok. Het is zeker deze lade geweest?” zoo vervolgde hij, wijzend op de lade, die zich boven de linkerkerk van het bureau bevond.

„Ja, Mylord — het was die lade.”

Raffles trok haar naar zich toe en wierp er een blik in.

Zij was volkomen ledig.

„Waar zijn de brieven gebleven?” zoo wendde hij zich tot Brain.

„Die heeft de justitie in beslag genomen!”

„Ga dan hier eens staan, mijnheer Brand!” herhaalde Raffles.

Charly nam voor het groote schrijfbureau plaats, niet juist in het midden maar een weinig naar links, en deed alsof hij de lade opentrok.

„Je ziet, dat je niet achteroverlijgt, maar zelfs een weinig voorover gebukt staat, mijn waarde!” zeide Raffles. „Het wordt dus nog onverklaarbaarder, dat het wondkanaal zulk een schuinschen loop nam. En nu zullen wij eens zien, waar de kogel wel terecht kan zijn gekomen, na het lichaam te hebben verlaten.”

Hij ging terzijde van Charly staan, berekende de richting en sneed ten slotte een groot stuk van één der gordijnkoorden af.

Hij gaf het eene einde aan Brain in handen, die verbaasd toekeek en volstrekt niet begreep, wat men van hem wilde en het andere aan Charly, terwijl hij tot hem zeide:

„Je kunt met je rechterhand, waarin je het koord vasthoudt, gemakkelijk de onderzijde van je linker-schouderblad bereiken, nietwaar?”

„O ja, dat zal wel gaan!” antwoordde Charly, terwijl hij achter zijn rug het uiteinde van het koord stevig vasthield. Nu wendde Raffles zich Brain:

„Ga eens op een stoel staan — en houdt het koord tegen den muur hier!”

Brain gehoorzaamde, Raffles trad achteruit en vervolgde:

„Iets hooger — neen, dat is te hoog — nu zijt gij er! Houdt u hand even tegen den muur, zoodat ik de plek goed kan vaststellen! Gij begrijpt zeker wel wat ik gedaan heb? Ik heb niets anders gedaan dan het kogelkanaal als het ware verlengd, door middel van dit gordijnkoord!”

Brain had zich tamelijk ver moeten uitrekken en zijn arm opheffen, teneinde het uiteinde van het koord op de juiste plaats te houden.

Zijn hand bevond zich ongeveer vijf decimeter boven de plint van de houten lambrizeering, die langs alle wanden van het vertrek liep.

Raffles ging naast hem staan en maakte met behulp van een blauw potlood, dat hij op het schrijftafelblad gevonden had, een goed zichtbaar kruis op de plek, waar zich de hand van den butler bevond.

„Zoo is het goed!” zeide hij. „Links of rechts van

dit kruis maar zeker op ongeveer gelijke hoogte van den vloer, moeten wij het gat vinden, door den kogel gemaakt!"

En het onderzoek begon.

Raffles en Charly waren beiden op een stoel geklommen, dien zij telkens verschoven, naarmate zij het behang onderzochten, links en rechts van het blauwe kruis.

Eensklaps riep Charly uit:

„Hier is het kogelgat! De kogel is in den hoek van een schilderijlijst gedrongen!"

En hij wees op een zeer zware eikenhouten lijst, die een fraai olieverschilderij omgaf.

In een oogwenk was Raffles naast hem geklommen en hij bekeek nu aandachtig het bijna zuiver ronde gat, door den kogel gemaakt.

Toen mompelde hij halfluid voor zich heen:

„Merkwaardig! Zeer merkwaardig!"

Hij tilde de lijst een weinig van den muur af, voelde er met zijn vingers achter en stelde vast, dat de kogel geen kracht genoeg had gehad door al het hout, dat hier bijna een decimeter dik was, heen te dringen.

„Een zaag!" beval hij kortaf.

Brain wilde tegenwerpen maken, maar Raffles hernam ongeduldig:

„Haast u wat, ik zal wel zorgen, dat het schilderij zelve niet beschadigd wordt en de lijst zal ik gaarne betalen, als het gewenscht wordt door de erfgenamen."

Brain verwijderde zich en terwijl hij weg was, namen Raffles en Charly het schilderij af en maakten voorzichtig het doek uit de lijst los.

Zij waren hiermede juist gereed gekomen, toen Brain weder binnentrad met een zaag.

Raffles nam hem zonder een woord te spreken uit de handen, en begon vlug een klein gedeelte uit de lijst te zagen, zorg dragende, haar zoo min mogelijk te beschadigen.

Na een paar minuten hield hij een stuk van de lijst in zijn hand, en toonde het aan den bediende met de woorden:

„Gij zult zoo goed zijn, mijn vriend, naderhand te getuigen, dat ik dit stuk uit de lijst heb gezaagd, waarin zich het kogelgat bevindt."

Brain knikte zonder iets te begrijpen van hetgeen zijne Lordschap voor had.

Raffles legde het stukje van de lijst op het bureau,

stond een oogenblik in gedachten verzonken, bukte zich, trok de ledige lade opnieuw open en bekeek haar met de grootste zorgvuldigheid van binnen en van buiten.

Daarop haalde hij de lade geheel uit het bureau, zette haar weg, en opende het deurtje van de bureaukast daaronder, die door verticale, dunne planken in een viertal vakken was verdeeld, bestemd om er grootboeken en registers in te plaatsen.

Er bevond zich echter volstrekt niets in — de graaf was er ook de man niet naar om zich met dergelijke dingen op te houden!

De planken waren in sponningen bevestigd, waarin zij gemakkelijk heen en weder konden glijden, en tot groote verwondering van Charly nam Raffles ze er een voor een uit, bekeek ze met de grootste aandacht, ging zelfs een oogenblik op den grond liggen, stak zijn hoofd in de nu ledige kast, en deed een lucifer ontbranden, om daarmede de binnenzijde te belichten.

Tenslotte bekeek hij gedurende eenige oogenblikken de deur, schoof de planken weder op haar plaats, deed de deur van het kastje dicht, en toen hij zich weder oprichtte, hadden zijn oogen een eigenaardigen glans, en er speelde een vage glimlach om zijn lippen, waarvan de beteekenis echter volkomen aan Charly ontging.

Raffles liet het stuk van de lijst in zijn zak glijden, waarin zich het kogelgat bevond, greep Charly bij den arm, en trok hem snel met zich mede, nadat hij den verblufften Brain had toegeroepen:

„Sluit deze kamer onmiddellijk af, en laat er niemand binnen, tenzij hij zich kan legitimeeren als politiebeampte! Niemand, verstaat gij! Misschien keeren wij aanstonds nog wel even terug!"

Vlug snelden de mannen de trap weder af, verlieten het huis, en ijlden op de auto toe.

„Naar Scotland Yard, Henderson, en zoo vlug als je kunt!" riep Raffles tot den chauffeur.

Nauwelijks zat hij in de auto, of Raffles sloot opnieuw de oogen, en scheen in diep gepeins te verzinken, waaruit Charly hem niet waagde te wekken — het was den jongen man echter duidelijk, dat Raffles iets zeer onverwachts moest hebben ontdekt.

De auto stond nauwelijks stil, of Raffles opende het portier en sprong uit den wagen, door Charly gevolgd, die vooral niets wilde missen.

„De afdeeling voor de bewijsstukken!” riep Raffles tot den eersten den besten agent, dien hij tegenkwam. „En verzoek mijnheer Baxter daar ook te komen! Vlug, vlug!”

Enkele minuten later bevonden de beide vrienden zich in een tamelijk groote helder verlichte zaal, met talrijke kasten langs de wanden, waarin de stukken van overtuiging werden bewaard, en waar een drietal beamtten dienst deed.

Baxter was zooeven binnen gekomen, en richtte zich verwonderd tot Raffles met de vraag:

„Reeds terug, Mylord? En — is uw onderzoek naar wensch uitgevallen?”

„Mijn onderzoek heeft iets zeer merkwaardigs aan den dag gebracht, mijnheer Baxter,” antwoordde Raffles.

Hij haalde het uitgezaagde stuk van de eikenhouten lijst te voorschijn, toonde Baxter het kogelgat, en zeide:

„Hierin zit de kogel, die graaf Dunmore gedood heeft! De bediende Brain was er getuige van, dat ik het stuk zooeven heb losgezaagd! Ik verzoek u om een beitel, een hamer en een zaag, teneinde den kogel te kunnen losmaken.”

„Gaarne tot uw dienst, Mylord — maar waarvoor dient het eigenlijk?” vroeg Baxter verbluft.

„Dat zult gij spoedig genoeg zien, mijn waarde heer!” antwoordde Raffles. „Spoedig de gereedschappen waarom ik gevraagd heb, wat ik u verzoeken mag!”

Aanstands snelde een der politieagenten weg, om even later terug te keeren met het verlangde.

Handig en voorzichtig spleet Raffles het kleine stuk hout — en onbeschadigd kwam de kogel te

voorschijn — een kogel met een stalen mantel, en zoo goed als in het geheel niet misvormd.

„De revolver als ik u verzoeken mag!” zeide Raffles kortaf.

Bijna dadelijk werd hem het wapen voorgelegd.

Raffles nam het op, opende het, keek in den loop, en zeide toen hoofdschuddend:

„Het is wonderlijk te noemen, mijnheer Baxter, dat zelfs een wapenskundige, als mijnheer Greenwood, niet gezien heeft, dat dit wapen zeker in geen maanden is gebruikt!”

„Wat!” schreeuwde Baxter, die zijn ooren niet kon gelooven. „Dat is immers onmogelijk, Mylord!”

„Ik blijf bij wat ik zeg! De loop is van binnen een weinig door roest aangeslagen — en wat een duidelijker bewijs is: er is niet het minste spoor van kruitslijm te bespeuren, en dat had men moeten vinden, als er in den nacht van eergisteren met dit wapen geschoten was!”

„Maar — met dit wapen moet graaf Dunmore toch vermoord zijn!” riep Baxter uit. „Daar ligt de kogel, die hem doode!”

„Dit is zeker de kogel, mijnheer Baxter — hij past alleen niet op deze revolver — zie maar!”

„Daarmede houdt alles op!” steunde Baxter, en hij moest op een stoel gaan zitten, zoo verbluft was hij. „Waarom heeft madame Spolatti dan bekend, dat zij de daad pleegde?”

„Omdat zij niet anders dacht, of zij deed het werkelijk, mijnheer Baxter! Maar haar wapen kon niet overgaan, omdat de veiligheidspal gesloten was! Weliswaar viel er een schot — maar dat kwam uit een andere revolver! Graaf Dunmore heeft zichzelf gedood!”

Een eenig merk
Cigaretten Dubec 3.

HOOFDSTUK VIII.

De oplossing.

Vijf minuten later zaten Raffles en Charly weder in de auto, op weg naar het huis in St. James Square.

Charly was zoo volkomen overbluft, dat hij het eerst geen woord kon uitbrengen.

Maar eindelijk barstte hij uit:

„Ik hoop toch niet, Raffles dat je gelooft, dat mij nu alles duidelijk is?”

„Dat zou veel verlangd zijn, Charly!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik heb meer ontdekt dan jij, ik weet meer, en toch ken ik den moordenaar nog niet!”

„De moordenaar? En je zeide zooeven dat graaf Dunmore zichzelf gedood heeft!”

„Dat is ook letterlijk waar! Hij bracht zichzelf den dood — maar onwillens! Ik zal je niet te lang in onzekerheid laten, Charly. Zie hier hoe het in zijn werk ging. Juist op het oogenblik dat Helene Macduff den trekker overhaalde van haar revolver, of dit althans meende te doen, trok, zooals je je zult herinneren, Dunmore de lade van zijn schrijftafel open. Ik heb dat voorwerp nauwkeurig onderzocht. Aan de onderzijde bevond zich een zeer klein krammetje, waaraan nog een paar centimeters van een zeer dun touwtje te zien waren. Toen werd mij reeds veel duidelijker. Een onderzoek van het kastje daaronder toonde aan, dat het nimmer gebruikt werd, want er stonden volstrekt geen boeken in, en het was daarbinnen ook vrij stoffig. Maar tusschen de twee middelste planken vond ik een klein dwarsschotje, dat zich daar oorspronkelijk zeer zeker niet bevonden heeft — anders had men er onmogelijk groote boeken tusschen kunnen plaatsen. Welnu, op dat kleine plankje, dat gemakkelijk in en uit geschoven kon worden, was de

zware revolver vastgemaakt, die Dunmore doodde! Door het opentrekken van de lade haalde hij zelf den trekker over, die met het touwtje verbonden was aan de kleine kram onder aan de lade, en welks touwtje liep door een klein metalen oogje, dat achter in de kast geschroefd was, en zich daar nog bevond, toen ik haar onderzocht.”

„Het is mij alsof ik droom!” riep Charly uit. „Waartoe dit alles? Wie deed het?”

„Ja — dat is natuurlijk de vraag: wie deed het? Misschien kan ons een nadere ondervraging van Brain, den butler, ons wat naders leeren.”

„Maar — hoe kon de man die het deed, zoo nauwkeurig weten, dat de kogel doel zou treffen?”

„Dat leerde hem zijn gezond verstand! Wie een lade opentrekt, staat of zit er meestal vlak voor, of althans slechts zeer weinig terzijde. De revolver was dan ook zoodanig bevestigd, dat de kogel in ieder geval door het lichaam moest gaan van den man, die de lade opentrok — een weinig schuin dus. Dat was ook duidelijk te zien aan het kleine kogelgat, dat ik boven in het deurtje vond.”

„Maar waartoe al die omslag?”

„Welk een vraag! Natuurlijk om zelf geen gevaar te loopen, als moordenaar te worden gearresteerd! Wat het motief betreft — ik twijfel er geen seconde aan, of wij hebben hier te doen met een wraakneming! En zeer waarschijnlijk zullen wij onder de bedienden moeten zoeken — want slechts iemand die veel in het huis vertoeft, kon gelegenheid vinden, die tamelijk ingewikkelde installatie te maken. Apropos — het deurtje was op slot, er was geen sleutel op, en ik heb het met mijn looper moeten openmaken! De moordenaar had natuurlijk bij zichzelf

de opmerking gemaakt, dat zijn slachtoffer het kastje toch nooit gebruikte, maar tevens moest hij rekening houden met de mogelijkheid, dat Dunmore het bij toeval eens opende, en dan de revolver zou zien. Hij moet een zeer sluwe kerel zijn, dat staat vast!"

„Een ding begrijp ik niet! Hij kon toch volstrekt niet weten, wanneer Dunmore die lade zou open-trekken?"

„Natuurlijk wist hij dat niet, maar wat deed dat er toe? Vroeg of laat, daarvan was hij zeker, moest het toch geschieden, — en dan zou de revolver dadelijk haar doodelijk werk doen!"

„En dan kwamen de bedienden toesnellen, zij vonden den doode — maar zij vonden niet het wapen, waarmede de daad volbracht was!" viel Charly hem in de rede. „Noem je dat dan soms logisch? Wat hadden de bediende daarvan dan moeten denken?"

„Waarde Charly — ook daarop heeft de moorde-naar natuurlijk gerekend! Hij zal wel steeds een revolver bij zich hebben gehad, volkomen gelijk aan die in het kastje, en waarvan een patroon ver-schoten was, om die tersluiks, zoodra hij met de anderen zou zijn toegesneld, dicht bij het lijk neer te leggen — bijvoorbeeld onder een van de kastjes van het bureau, zoodat het volstrekt niet zoo ver-wonderlijk zou zijn, als men het wapen niet aanstonds vond! Aanvaardt je die uitlegging?"

„Zoo kan het zich inderdaad hebben toegedragen! Nu wordt het ook duidelijk, dat de beide bedienden het schot van die zware revolver hebben gehoord! Nu blijft alleen nog maar de kwestie op te helderen van de nachtelijke bezoeker, de dame, die Dun-more verwachtte! Waarom zou zij zich nog niet hebben aangemeld?"

„Misschien is zij wel een getrouwde vrouw, Charly, die er dus alles behalve op gesteld moet zijn, in deze zaak te worden gemengd. Maar hier zijn wij er al — nu zullen wij Brain nog eens aan den tand voelen."

De twee mannen waren uitgestapt, gingen het huis weder binnen, en stonden even later tegenover Brain, die aanstonds bereid was, op de vragen van Lord William Aberdeen te antwoorden.

„Zeg mij eens, mijn vriend, hoe lang gij bij graaf Dunmore in dienst waart?" begon Raffles.

„Ruim 17 jaren, mijnheer!" antwoordde de butler

niet zonder trots. „Ik kende den graaf al, toen hij nog maar een jonge man van 18 jaren was!"

„En de andere bedienden?"

„Kelly, de huisknecht, was reeds 15 jaar in dienst bij mijn meester en de Italiaansche kok negen! Barney, de kamerbediende, was echter nog niet lang in dienst — hoogstens 5 weken!"

Raffles wierp Charly een snellen blik toe, en ver-volgde toen:

„Vertel mij eens iets van dien Barney! Hoe oud was hij? Hoe was zijn karakter? Was hij getrouwd? Deed hij zijn dienst goed?"

„Hij was 32 jaar, Mylord, over zijn ijver had ik niet te klagen, ofschoon hij nog al onhandig was, en hij was een stil, in zichzelf gekeerd, bijna somber man. Hij sprak weinig met ons, en liefst was hij alleen. Getrouwd was hij niet — en ik weet ook niet dat hij een meisje had, — hij ging zelden uit, zoo goed als nooit!"

„Zijn adres?"

„Cromwell-Street 27! Hij woont daar in een klein pension naar ik meen!"

„Ik dank je, vriend Brain — en je zult dit wel van mij willen aannemen voor je moeite!"

Met deze woorden drukte Raffles den butler een billet van 5 pond in de hand, en verliet zoo spoedig hij kon het huis weder, Charly met zich mede-trekkend.

Maar op straat gekomen bedacht hij zich, ging weder binnen, en nam, in de vestibule, den hoorn van het telefoontoestel ter hand, ten einde zich in verbinding te stellen met Scotland Yard.

Hij verzocht Baxter, een inspecteur en twee agenten ter beschikking te stellen, en te doen post vatten op den hoek van de Cromwell-Street en de Victoria-Street, waar hij den inspecteur zou in-lichten.

De twee vrienden sprongen weder in de auto, die een half uur later opnieuw stilstond.

Nauwelijks waren de twee mannen op de stoep van de zoeven genoemde straat uitgestapt, of daar kwam reeds een kleine politieauto aanrijden, waaruit een inspecteur en twee politieambten in politiek sprongen.

Raffles deelde den politieambten met enkele woorden mede, wat hij ontdekt had.

De inspecteur had niet zonder verwondering toe-geluisterd, en zeide toen Raffles geëindigd had:

„Gij verdenkt dus dien bediende, dien Barney?”

„Niemand anders dan hij kan de schuldige zijn!”

„Maar de motieven?”

„Die kan ik u niet zeggen — ik ken ze niet!”

„Maar Mylord — dan durf ik niet handelend optreden! Ik heb van Scotland Yard geen machtiging om tot arrestatie over te gaan!”

„En kunt gij niet op eigen gezag optreden, op zulk een ernstige verdenking?”

De inspecteur dacht even na, en zeide toen hoofdschuddend:

„Ik durf het niet wagen, Mylord! Maar ik zal Scotland Yard telefoneeren, en verzoeken, mij onmiddellijk een bevel tot arrestatie toe te zenden!”

„Doe dat — wij wachten u hier!”

De inspecteur ging een café binnen, en keerde een oogenblik later terug.

Twintig minuten verstreken, en toen kwam een agent van politie op een motorrijwiel aansuizen, die bij de kleine groep afstapte, op den inspecteur toetrad, salueerde, en hem een stuk papier overhandigde.

De inspecteur keek het even in, en zeide:

„In orde, Mylord! Nu ben ik tot uw dienst!”

Allen liepen snel de straat in, en traden het huis binnen dat het nummer 27 droeg.

„Is mijnheer Barney thuis?”

„Barney? Dien ken ik niet!” antwoordde de portier verwonderd.

„Dus een valsche naam ook!” zeide Raffles zachtjes tot den inspecteur.

Daarop wendde hij zich weder tot den portier, en zeide:

„Een man van middelmatige lengte, met een donker uiterlijk, gladgeschoren gelaat, en die hier pas gisteren of eergisteren kan zijn ingetrokken!”

„O, dan bedoelt gij mijnheer Baker van de derde verdieping! Ja, hij is thuis, maar hij heeft juist bezoek van een dame!”

„Van een dame?” vroeg Raffles snel. „Hoe ziet zij er uit?”

„Mooi en jong, en fijn gekleed, mijnheer — maar ik zou zeggen — het gaat mij wel niets aan — een beetje aan den lichtzinnigen kant!”

„Wijs ons dadelijk zijn kamer, maar maak volstrekt geen gerucht — hij mag niet gewaarschuwd worden!”

De portier wilde iets in het midden brengen,

maar nu trad de inspecteur naar voren, en zeide kortaf:

„Wij zijn van de politie — hier is mijn aanstelling! Maak wat voort!”

Verschrikt gehoorzaamde de portier en zachtjes, zonder eenig gerucht te maken, slopen allen naar boven, om stil te staan voor een deur, waarop de portier zonder een woord te zeggen, met zijn vinger wees.

Maar eensklaps barstte daarachter een woedende vrouwenstem los, die schreeuwde:

„Dus je ontkent, mijnheer Baker, of Barney, of hoe je dan anders mag heeten? Maar je bent gek, man — ik heb je gezien, met mijn eigen oogen gezien! Ik kan je aan de galg helpen! Ik was juist in de aangrenzende slaapkamer, zonder dat iemand van jullie mij gezien had, toen die dame binnentrad! Ik ben van het heele tooneel getuige geweest! Ik heb gezien hoe zij wegvlochtte, na haar revolver te hebben weggegooid! Ik heb gezien, hoe jij, toen Kelly het vertrek verlaten had, vlug de revolver losmaakte uit het kastje, en in je zak liet glijden, hoe je het deurtje weder op slot deed, en hoe je je toen hield, alsof je je met den doode bezighield, toen je de schreden van Kelly weer hoorde naderen! Je wilde het als een zelfmoord laten doorgaan, nietwaar? Maar je dacht, dat die late bezoekerster het je veel gemakkelijker maakte! Maar Grace Lipton is geen ezelin, laat ik je dat zeggen! Toen er een oogenblik niemand in het vertrek was, toen jullie hulp gingen halen, ben ik een oogenblik binnengetroden, ik heb de revolver van die dame in handen gehad, ik heb verstand van vuurwapens — en ik zag dadelijk, dat zij onmogelijk had kunnen schieten, maar dat die arme Dunmore door jou verraderlijke revolver gedood was! En toen ben ik haastig weggeslopen langs denzelfden weg, waardoor ik was binnengekomen — ik had een sleutel van de zijdeur en van de tuinpoort! Ik heb onderzocht wie je bent — je bent heelemaal geen bediende — je bent rijk! Je hebt je bij Dunmore ingedrongen om hem zonder vrees voor de gevolgen te kunnen dooden! En nu geld — veel geld — minstens 5000 pond, of ik loop op slag naar Scotland Yard!”

„Die moeite kunt u zich besparen, madame!” klonk een heldere stem.

En Raffles trad binnen, op den voet gevolgd door een inspecteur en de beide agenten.

Barney, lijkleek, bood niet den minsten tegenstand, maar liet zich rustig boeien en wegvoeren.

Hij scheen volkomen wezenloos te zijn....

Reeds den volgenden dag was de zaak opgehelderd.

Barney koesterde inderdaad een woesten haat tegen Dunmore, die hem niet kende, en eenige maanden te voren de verloofde van den gewaanden bediende had geschandvlekt, en vervolgens aan haar lot had overgelaten, waarop het ongelukkige jonge meisje zelfmoord had gepleegd, door in de Theems te springen.

En verder had alles zich juist zoo toegedragen als Raffles had ontdekt!

Barney werd tot levenslange gevangnisstraf ver-

oordeeld, maar reeds den derden dag van zijn opsluiting wist hij de waakzaamheid van zijn cipiers te verschalken, en hing zich op aan een riem, dien hij om het lichaam droeg.

Wat de ellendige vrouw betreft, die het gansche tooneel had aanschouwd, en geld had willen slaan uit de wetenschap — zij werd tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld.

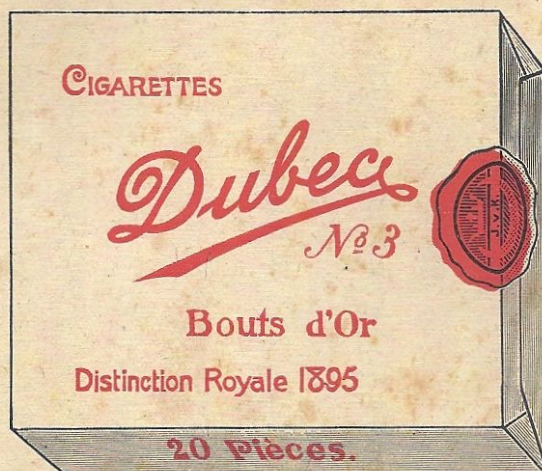
Wat ten slotte Helene Macduff aangaat — zij werd natuurlijk onmiddellijk op vrije voeten gesteld, en haar eerste gang was naar Raffles, dien zij met tranen in de oogen kwam dankzeggen voor zijn onbaatzuchtige hulp....

De volgende aflevering (No. 412) bevat:

Raffles contra Joe Deebs.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885